

اداره خانگی :
فقطه نجشیه بازاری صافجیلر خاندنه ۱۶

آبولا

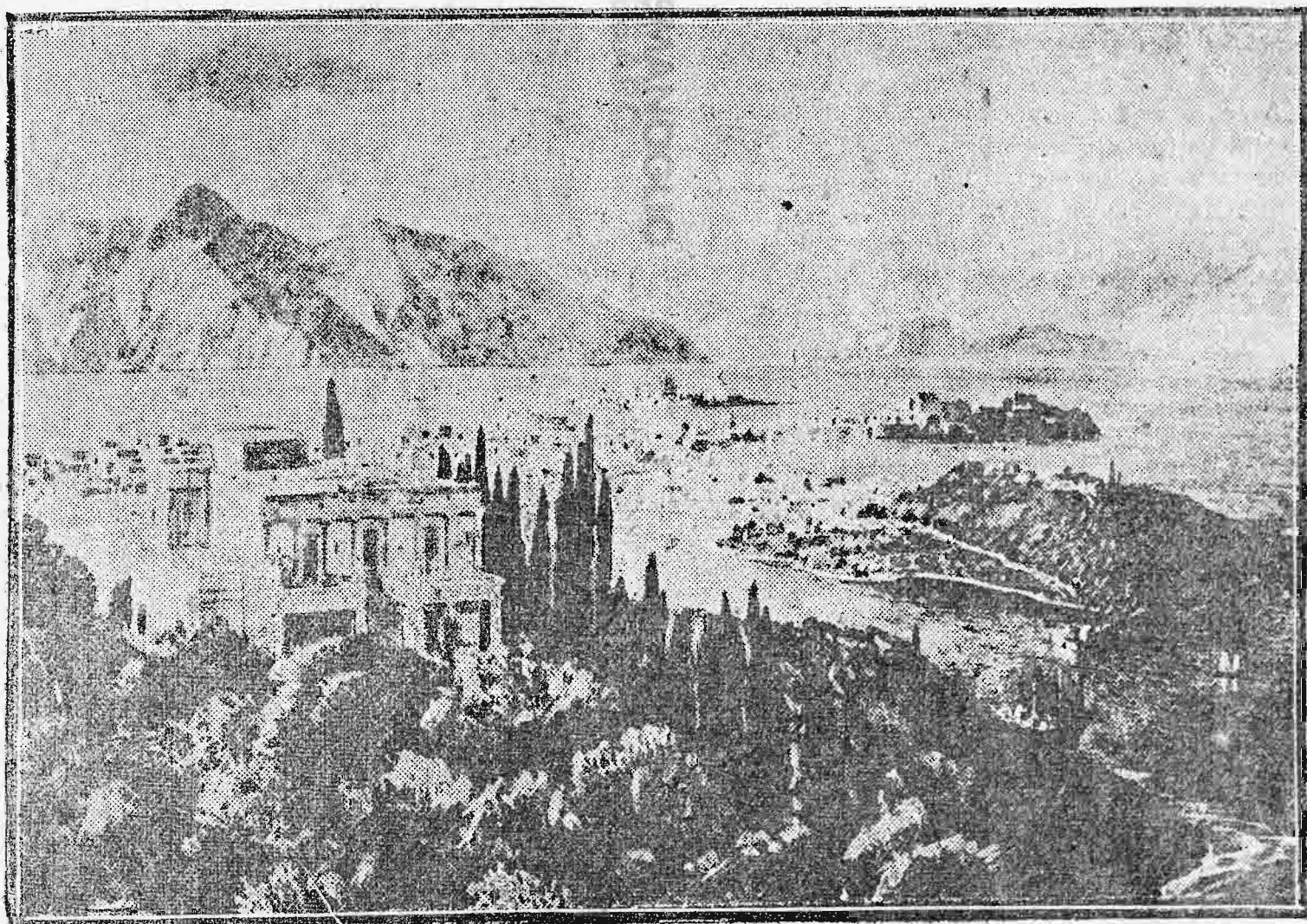
صاحب امتیاز و مدیر مسئول :
آرستو دولوس د. خریسندیس

'Ασ'Ολα

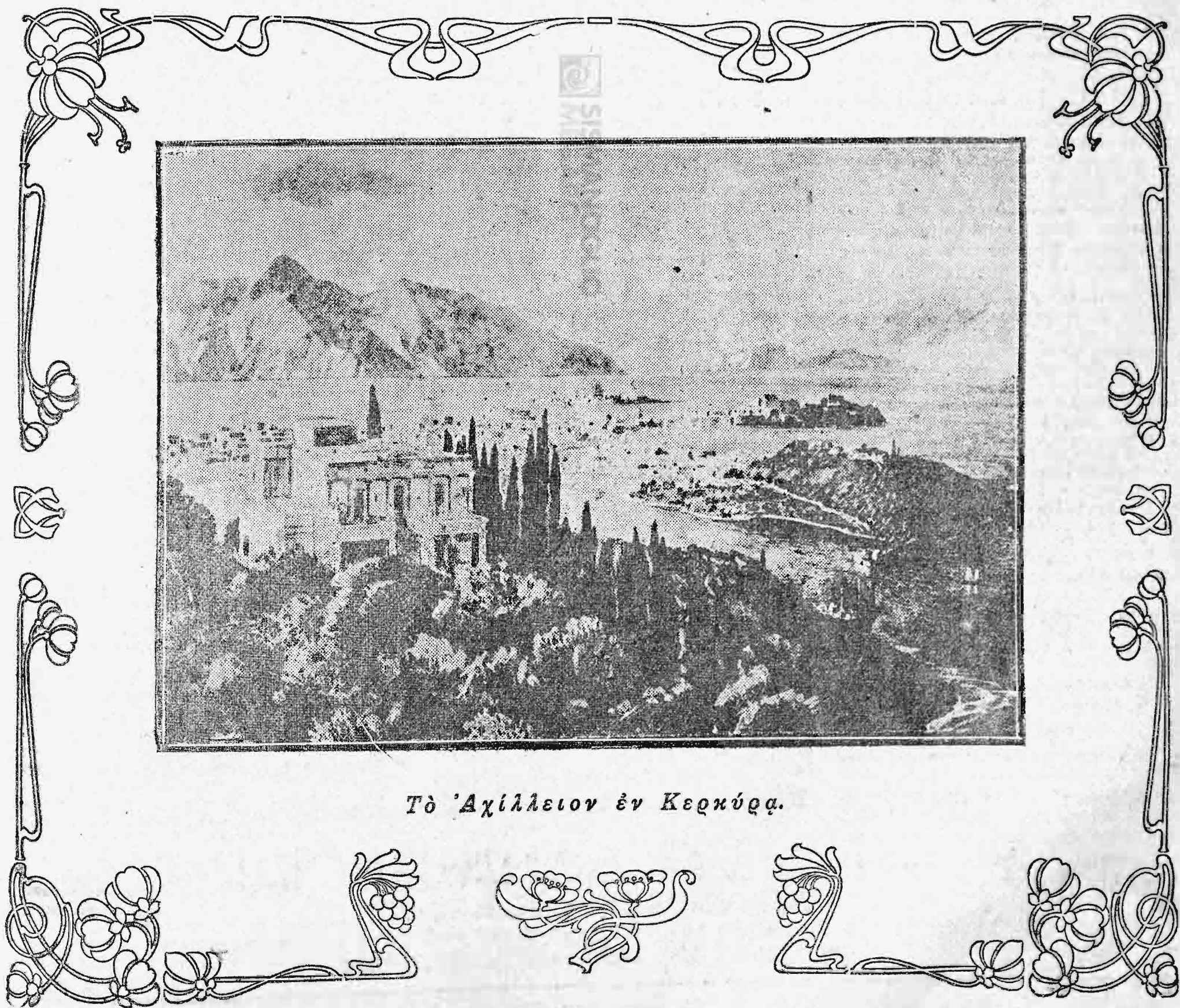
Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

<p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ</p> <p>✻ ΓΡΑΦΕΙΑ ✻ ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16</p>	<p>ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ</p> <table border="0"> <tr> <td>Ἐσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 30</td> <td>Ἐξωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 10</td> </tr> <tr> <td>ἑξάμην. » 20</td> <td>ἑξάμην. » 6</td> </tr> </table> <p>ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ</p> <table border="0"> <tr> <td>Ἐσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 54</td> <td>Ἐξωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 18</td> </tr> </table> <p>ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ</p>	Ἐσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 30	Ἐξωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 10	ἑξάμην. » 20	ἑξάμην. » 6	Ἐσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 54	Ἐξωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 18	<p>ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ</p> <p>ΔΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ</p> <p>Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.</p>
Ἐσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 30	Ἐξωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 10							
ἑξάμην. » 20	ἑξάμην. » 6							
Ἐσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 54	Ἐξωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 18							

Τὸ Ἀχιλλεῖον ἐν Κερκύρα.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ

Δεν υπάρχει ανάγκη να τας ψάλλῃ ὁ 'Οβιδιος' αἱ μεταμορφώσεις αὐταί, τὰς ὁποίας ἡ ἔποχὴ ἐπιφέρει εἰς ὅλας τὰς ἐκφάνσεις τῆς ζωῆς, εἶναι μυριόστομοι καὶ τόσον ἐκδηλωτικοί, ὥστε ἀναφαίνονται παντοῦ πρὸ ἡμῶν καὶ μᾶς ψάλλουσι μόναι τὴν μεγάλην, τὴν πανηγυρικὴν εἰσοδὸν τοῦ θαῦρος.

'Εν βλέμμα πρώτον εἰς τὸν οὐρανόν. 'Ενθυμηθεὶς πόσον ἦτο σκυθρωπὸς, πόσον ἦτο βαβαρυμένος τὰ νέφη πυκνότερα περιέβαλλον τὰς ἐκτάσεις του καὶ μᾶς παρεῖχον τὴν ἀντύπωσιν τῆς μελαγχολίας καὶ τοῦ εἰρηλοῦ. Τώρα; ἕνα πρὸς ἕνα ὅλους τοὺς ὄγκους αὐτοὺς ἀπέβαλε καὶ μᾶς παρουσιάζεται πλέον μὲ τὴν γαλαξίαν του περιβολὴν φαιδρός, γλυκὺς, πρῶσιθιδῶν, ἀφίνων τὸ βλέμμα νὰ εἰσδῇ βαθειά, πολὺ βαθειά εἰς τὸ ἀπειρον καὶ τὴν φαντασίαν νὰ πετῇ ὑψηλά, πολὺ ὑψηλά ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἀβύσσους τοῦ κάλυπτος.

Εἰς αὐτὴν τὴν ἀσπίλον γαλανὴν πεδιάδα, ὁ ἥλιος κάθε ἡμέρα κάμνει τὸν μεγαλοπρεπῆ του δόλιχον, ἀν δὲ κάποιον μικρὸ αἰθέριον συννεφάκι παρουσιάσθῃ εἰς τὸν ὁρίζοντα, ὅ! αὐτὸ χρησιμεύει ὡς γλυκὺς προάγγελος τῆς ἀνατολῆς του καὶ ὡς μουσικὸς θαυμαστής τῆς δύσεώς του, περιβάλλεται τὰ χρώματα τῆς πορφύρας, τοῦ βύσσου καὶ τοῦ κρόκου καὶ μᾶς παρουσιάζεται ὡς κάποια καθυστέρημένη νόμφη μυθολογική, εἶτα διὰ νὰ ἀνασύρῃ τὸν πέπλον τῆς νυκτὸς εἰς διὰ νὰ καλύψῃ εἰς τῆς κλίτης του τὸν ὕσαντα φασέθονα.

Ὡ! πόσον ὑπέροχοι καὶ γοητευτικοί εἶναι αὐταὶ αἱ δύο στιγμαὶ τῆς ζωῆς του! 'Ανατέλλει καὶ θύει πάντοτε μὲ μίαν ἰδιαιτέραν γοητείαν καὶ χάριν καὶ ἐνῶ ὅλοι αἱ ἀνατολαὶ καὶ αἱ δύσεις ποιητῶν εἰς σκηνογραφίας καὶ θέλητρον οὐδεμία ἐξ αὐτῶν ὑστερεῖ, ἀφοῦ εἶναι ὅλα ὑπέροχα πλὴν φανταστικὰ καλλιτεχνήματα, τὰ ὁποῖα ἐπεξεργάζεται ἡ ἀκτίς του μὲ τὴν μοναδικὴν τῆς καὶ ἀφάντιστον δημοπραγικότητα.

'Αλλ' εἶναι ἀρὰ γὰ ἀνάγκη νὰ ἐργασθῇ ἡ φαντασία καὶ νὰ κενωθῇ ἡ πτωχὴ τοῦ ζωγράφου πυξὶς ἀπὸ χρώματα; τὸ καλλιτέχνημα μᾶς ἀναμένει καὶ αἰωνίως χάριν ἡμῶν ἀνανασθῆται καὶ ἐναλλάσσει.

'Ας στρέψωμεν τώρα τὸ βλέμμα εἰς τὰ λιβάδια, τοὺς κήπους, τὰ χωράφια, τοὺς λόφους, τὰς ἐκτάσεις τῆς γῆς. Τριπλῆ ἐκείθεν μᾶς ἔρχεται ἡ ἀντύπωση. 'Εχομεν συναυλίαν χρωμάτων, συναυλίαν φωτῶν καὶ συναυλίαν εὐωδιῶν.

Παντοῦ ἔχουν ἀπλωθῇ τὰ φαιδρότερα καὶ τὰ μᾶλλον χαροπὰ χρώματα, μὲ ὅλας τὰς ποικιλίας καὶ τὰς διαβαθμίσεις των καὶ ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς κατὰστρεφθεὶς ἀπ' αὐτὰ τὰ ἀφελῆ τῆς πλὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ πολυτίμου κοσμήματα, παρουσιάζει τὴν ἐντύπωσιν ἀλουργίδος βασιλικῆς, ἀφαντάστου ὁμοῦ μεγαλοπρεπειῆς καὶ ἐκτελέσεως, ἡ ὁποία τώρα περιβάλλει τοὺς ὄμους τῆς καὶ χύνεται ἀφθονος καὶ πνευχὴ μέχρι τῶν κρησπέδων τῆς.

Τὴν καλλονὴν τῆς δὲν ἐπιλοτέχνησαν οἱ σμάραγδοι καὶ οἱ ἀδάμαντες οὐτε τὰ μαργαριτάρια ἢ οἱ ὀπάλλοι. Πολλὰ μικρὰ, εὐτελῆ συνσταλμένα λουλουδάκια, μὲ εὐθραυστα πέταλα καὶ ἀδυνάτους μίσχους, εἰσέρχονται τὴν καλλονὴν τῆς. Καὶ ὁμοῦ ἡ καλλονὴ αὕτη εἶναι ἀφάνταστος.

'Αλλὰ δὲν θεωρεῖται μόνον τὸν ὀφθαλμὸν τὰ κομψὰ αὐτὰ ἄνθη. Καθ' ἑνὲς εἰς αὐτῶν εἶναι καὶ μία χροάνη μυρεψοῦ ἀκένωτος καὶ ἀφειδῆς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐκχέονται κύμακα εὐωδιῶν, ἀληθῆ τῆς ψυχῆς βάλσαμα, τὰ ὁποῖα δὲν σταματοῦν εἰς τὰς αἰσθήσεις, ἀλλὰ εἰσδύουν εἰς τὰ μυχαιάτα τῆς ὑπάρξεώς μας καὶ τὴν ἐξαγνίζουν μὲ τὴν τονωτικὴν καὶ καθαρῆριον εὐωδίαν.

Ποῖος, ὁσονδήποτε κενὸς καὶ ἀν εἶναι, ὁσφραϊνόμενος ἕνα ῥόδιον, θὰ ἠδύνατο τὴν στιγμὴν ἐκείνην νὰ συλλογισθῇ τὸ ἐγγίημα; 'Αν δὲ πρὸ ἐκάστου μοχθηροῦ συλλογισμοῦ ἡ μυσαροῦ πόθου μας, μία ἀόρατος χεὶρ μᾶς ἔφαρε νὰ εἰσπνεύσωμεν τὸ γλυκὺ ἄρωμα καὶ τοῦ εὐταλεστέρου ἔστω ἀγροτικοῦ ἀνθυλλοῦ, ὁ πόθος μας αὐτὸς θὰ κατέπιπεν, ἐνῶ ὁμοῦτο ἐπιβλητικός, ὁ δὲ συλλογι-

σμός μας ἐκείνος θὰ διελύετο, ἐπὶ ἐσχηματίζετο πυκνότερος, διὰ νὰ μᾶς περικλείσῃ σφιγκτὰ τὴν διάνοιαν.

Καὶ παρὰ τὴν συναυλίαν αὐτὴν τῶν χρωμάτων καὶ τῶν εὐωδιῶν, τὰς ὁποίας τώρα μᾶς προσφέρει ἡ γῆ, ἰδοὺ, ὅτι ἡ συναυλία τῶν ἀσμάτων μᾶς τὰς συμπληροῦναι. 'Ακούσατε.

Ποῦ εἶναι κρυμμένα αὐτὰ τὰ γλυκύλαλα μουσικὰ ὄργανα καὶ ποῖα καλλιτεχνικὰ χεῖρα σύρουν ἐπ' αὐτῶν τὸ δεξάρι ἢ θωπεύουν τὰ πληκτρά των;

Οἱ μουσικοὶ αὐτοὶ καλλιτέχνη εἶναι τὰ μικρὰ, τὰ ἀπειράριθμα μελωδικὰ πουλιά, μὲ τὰ ἄσημά των ὀνόματα, ἀλλὰ μὲ τὴν θαυμασίαν των τέχνην. Ὁ ἄνθρωπος ἀν μιμηθῇ ἔν, καὶ τὸ εὐλαχιστον ἐξ αὐτῶν, καὶ ματορθώσῃ ν' ἀποδώσῃ τοὺς τόνους του, ἀνεδείχθη καλλιτέχνης ὑπέροχος καὶ ἐξησφάλισεν τὴν δόξαν τῶν ὁμοίων του. Φαντασθῆτε ποῖα δόξα ὑπερμεγέθης πρέπει νὰ στεγάσῃ τὸν χορὸν αὐτῶν τῶν μυριῶδων πεταροῦδων καλλιτεχνῶν, ἀπὸ τῆς ἀηθῆνος μέχρι τοῦ γρύλλου καὶ ἀπὸ τοῦ κοσούφου μέχρι τοῦ τέτιγος.

'Επιθυμοῦμε νὰ ἐπιστοίψωμεν; 'Ἔστω. 'Εκανερχόμεθα εἰς τὴν πόλιν, διαβαίνομεν τὰς κοσμοβριθεῖς ἀρτηρίας καὶ τὰς λεωφόρους τῆς. Αἱ μεταμορφώσεις ὁμοῦ δὲν σταματοῦν εἰς ἐκεῖ. Καὶ ἐδῶ ἐπιλοτέχνησαν ἐν θελητικόν σύνολον, μίαν εἰκόνα φαντασμαγορικὴν, διάφορον μὲν ἀπὸ τὰς προηγουμένας, ἀλλὰ πάντοτε ὁραίαν, πάντοτε γλυκύθυμον. Ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος, ὅλη αὕτη ἡ παραλαύουσα νεότης, ἔχει περιβληθῆ τὴν πλέον ἑλαφράν, τὴν πλέον φαιδρῶν περιβολὴν τῆς. Αἱ κυρίαὶ πρωτοστατοῦν καὶ ἐδῶ καθὼς εἰς κάθε ὁραίον. Μὲ τὰς λεπτὰς, τὰς αἰθερίας ἀμφιέσεις των, μὲ τὴν λευκότητα τῆς ἐπιδεικνυομένης σαρκός, ποῦ ἀλλάσσεται πρὸς τὴν λευκότητα τῶν λουλουδιῶν, τὰ ὁποῖα κοσμοῦν τὸ στήθος των, μὲ τὴν δροσερότητα καὶ τὴν χάριν, ποῦ σκορπίζουν παντοῦ, παρέχουν μίαν γλυκεῖαν ἀντύπωσιν, πρὸ τῆς ὁποίας ἡ καρδιά αἰσθάνεται, ὅτι πλέει μέσα εἰς εὐάδεις λουτρῶν ὄνειρουτῆς εὐτυχίας. Κάθε σκυθρωπὸν καὶ βαρὺ ἔχει ἐκλείψει.

Οἱ ζωηροὶ χρωματισμοί, κλεισμένοι ἀπὸ κάποιαν φωτόλουστον δύσιν, κρησπαροῦν καὶ ἐδῶ καὶ δαψιλαῖς, διάχυται, ἐκδιαιτημένοι, δὲν ἀφίνουν οὐδὲ σκιάν σκυθρωπότητος ἢ νάρκης, κοπώσεως ἢ μονοτονίας νὰ ἐμφανισθῇ.

'Η ζωὴ ἠλεκτριζεῖται, ἡ νεότης χύνεται ἔξω καὶ τὰς συγκεντρώσεις τῶν αἰθουσῶν τώρα διεσάχθησαν αἱ ἐκδρομαί, τὰ γέλια, αἱ διαχύσεις τοῦ ὑπαίθρου. Οἱ ὄρκοι ἀνέλαβον νέαν ζωὴν καὶ ἐνῶ ἄλλοτε ὁ κόσμος αὐτὸς τοὺς διήρχετο ὡς μέσον, τὸ ὁποῖον θὰ τὸν ὠδήγει κάπου, τώρα τοὺς ἀπολαμβάνει ὡς σκοπὸν καὶ βραδύνει ἐπ' αὐτῶν τὸ βῆμά του, διὰ ν' ἀπολαύσῃ ἀπὸ τὰ κύματα ταῦτα τῶν ἀνθρώπων, ἀπὸ τὰ ζωντανὰ αὐτὰ λουλούδια, ποῦ ἀναθάλλουν καὶ αὐτὰ μὲ τὴν πρώτην πνοὴν τοῦ θαῦρος.

'Αλλὰ μήπως ἀκουράσθητε νὰ βλέπετε; Μήπως δὲν θέλετε νὰ στρέψατε ἐν βλέμμα εἰς τὸν οὐρανὸν ἢ νὰ φέρετε τὸ βῆμα ἀπὸ τὰς ἐκτάσεις τοῦ ὑπαίθρου; 'Ἔστω.

Καὶ ἀν ἀκόμη κλεισθῆτε εἰς τὰ μυχαιάτα τῆς καρδίας σας καὶ ἀν ἀκόμη κλεισθετε τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς πᾶν πρὸ ἡμῶν ἐμφανιζόμενον καὶ βύβατε τὰ ὅτι εἰς πᾶσαν μελωδίαν, ἀν ἀρνηθῆτε νὰ εἰσπεύσατε καὶ ἐπ' ἐλάχιστον ἔστω καὶ τὴν μικροτέραν δόσιν μουρωμένου ζεφυροῦ καὶ βυθισθῆτε εἰς τὰ πειρ σκοτεινὰ ἄντρα τῆς καρδίας σας καὶ ἐκεῖ θὰ εὐρεθῆτε πρὸ μίας μεγάλης μεταμορφώσεως. Τὸ ἔαρ καὶ ἔως ἐκεῖ ἐπέφερε τὴν μαγικὴν μεταστροφὴν τῶν ὄντων. Ἡ καρδιά σας πλέον δὲν αἰμάσσει, δὲν κώνει, δὲν πλῆττει. Κάτι τῆς ψάλλει ἕνα γλυκὺν λιχνιστικὸν ὕμνον, ἀγνωστον εἰς αὐτὴν ἔως τώρα, τὸν ὁποῖον ἀκούει κατ' ἀρχὰς ἀθελήτως, ἀλλ' ἔπειτα ἀφίσταται καὶ παρασύρεται γλυκὰ εἰς τὴν νάρκην του.

Γνωρίζετε τὸν ὕμνον αὐτὸν; εἶναι ὁ αἰώνιος καὶ δυνατὸς ὕμνος πρὸς τὴν ζωὴν, πρὸς τὸν ἔρωτα.

Θ. Κ. Μ.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΤΟ ΔΙΕΓΓΗΜΑ ΜΑΣ

6 ΔΕΚΑΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

*Απασχολημένη με την ανάγνωσιν του τηλεγραφήματος η κυρία Μαριέ δὲν ἤκουσε τὸ κουδούνι τῆς θύρας τοῦ κήπου, εἴτε εἶδεν ἐρχόμενον τὸν προσκεκλημένον της, τὸν ζωγράφον κύριον Μάξιμον.

— Στοιχηματίζω, ὅτι εἶμαι ὁ πρῶτος, ἐφώνησε μὲ ζωηρότητα ὁ ζωγράφος, ἀλλὰ θὰ μὲ συγχωρήσετε, ... ἀφοῦ εἶμαι ὁ ἐξοχικὸς σας γείτων!

— Ἄχ! σεις εἰσθε, εἶπε παραγμένη ἡ κυρία Μαριέ. Μὲ βλέπετε πολὺ, μὰ πάρα πολὺ στενοχωρημένην. Δὲν καταλαμβάνετε; Δορβάνω οὕτην τὴν στιγμήν αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα τοῦ Κοριώ: «Αἰφνίδια ἀδιαθεσία, ἀδύνατον νὰ ἔλθω νὰ προγευμαίσω σήμερον». Καὶ τώρα τί θὰ κάμω; Εἶναι ἡ ὥρα 11 1/2, καὶ ὅπου εἶναι οἱ ἄλλοι θὰ ἔλθουν.

— Αἶ, καλῶ.

— Τί καλῶ καὶ ξεκολῶ, ἀφοῦ ὁ Κοριώ δὲν ἐρχεται, θὰ εἶμεθα δεκατρεῖς. Ναί, σταθῆτε νὰ μετρήσω Ἡ κόρη μου καὶ ἐγώ, σεις, ἡ κυρία Γκαλλὲ μὲ τοὺς τίτους της, ὁ κύριος Γκερὴ μὲ τὸν ἀγαπὸν του, ἐκεῖνος δὲ ποῦ μᾶς κάμνει τὸν φιλολόγον, εἶπαί τε ἡ γερὰ κυρία Κόλτων καὶ τέλος εἰ τρεῖς Βερνάρ. Ἄν ἐφεραν τοὺς ἀδελφίους μαζί καὶ τὴν μικρὴν τὸν ἀδελφὴν ἄλλὰ πῶς; δὲν θὰ τολμήσουν, διότι δὲν τὴν προσκεκλήσαν. Ἄχ! Θεὸς μου, τί θὰ γίνω τώρα; θὰ μεταστρεφῆ τὸ τραπέζι μου, ποτὲ δὲν θὰ θελήσῃ ἡ κυρία Κόλτων νὰ καθίσῃ, ἐν ὅσῳ εἶμεθα δεκατρεῖς. Σεις μόνον, κύριε Μάξιμε, μπορείτε νὰ μὲ σώσετε.

— Εἶμαι πρόθυμος ν' ἀπαχωρήσω, κυρία μου.

— Ὁχι, ὄχι, εἰς παρακαλῶ μὴ μὲ παρεξηγήσετε. Θὰ ἔχετε, βέβαια, γνωστοὺς σας φίλους ἐδῶ γύρω, πηγαίνετε νὰ προσκαλέσετε ἓνα ἓκ μέρους μου. Δὲν εἶναι πολὺ ὄρθρον, τὸ ὁμολογῶ, εἴτε κατὰ τοὺς κανόνες τῆς ἐπιμορφώσεως ἀλλὰ ἐάν τοὺς ἐξηγήσετε...

— Φίλους, φίλους, ἐδῶ πλησίον... Σταθῆτε. Ναί, ἴσως ὁ γνωστὸς μου Πέτρος Δελάνζ, ὁ μυθιστοριογράφος. Θὰ ἤκούσατε, βέβαια, τὸ ὄνομά του. Τρέχω ἀμέσως μὲ τὸ ποδήλατόν μου νὰ τὸν εὔρω καὶ νὰ σᾶς τὸν φέρω.

— Φίλιππε, κύριε Μάξιμε, ἐάν κάμνετε αὐτὸ μὲ σῶζετε.

Ἡμῖσιαν ὄραν ἀργότερον ὁ Μάξιμος ἐπέστρεψε ποδηλατῶν ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ φίλου του, ὅπου δὲν εὔρε κανένα.

— Καὶ τώρα τί θὰ κάμω; ἐσκέπτετο στενοχωρημένος· τί νὰ πῶ εἰς τὴν κυρίαν Μαριέ;

Ἀπασχολημένος μὲ τὰς σκέψεις του, δὲν εἶδε κάποιον διαβάτην καὶ, χωρὶς νὰ θελήσῃ τὸν ἐκτύπησε μὲ τὸ ποδήλατόν του.

— Τί διάβολο, δὲν προσέχετε, ἐφώνησεν ὁ ζωγράφος μὲ θυμόν.

— Τὸ σφάλμα εἶναι ἰδικόν σας, ἀπήντησεν ὁ ἄλλος βλασφημῶν.

Καταπραυνθεὶς ὁμοῦ ἀμέσως προσέθεσε μὲ εὐγένειαν:

— Μὲ συγχωρήτε, κύριε, εἶμαι ξένος, θὰ σᾶς ζητήσω μίαν χάριν: Μπορεῖτε, σᾶς παρακαλῶ, νὰ μὲ δεῖξετε τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν; Εἶναι τόσο ἴσως, ἔχασα τὸν δρόμον μου, πεθαίνω ἀπὸ τὴν πείναν καὶ ὄψιν καὶ ἤθελα τὸ ταχύτερον νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴ πόλιν.

Φειδῆ σκέψης ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν τοῦν τοῦ ζωγράφου Μάξιμου:

— Μιὰ στιγμή, κύριε· μὲ ζητεῖτε μίαν χάριν, ἀλλὰ ἐγὼ θὰ σᾶς ζητήσω μίαν μεγαλειότεραν, λέγετε, ὅτι ἀγάπησε τὸν δρόμον σας, καὶ ὅτι πενᾶτε πολὺ. Σᾶς παρακαλῶ ἓκ μέρους μιᾶς κυρίας φίλης μου νὰ ἔλθετε νὰ προγευμαίσετε στὸ σπίτι της. Τὸ γιατί θὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω ἀμέσως. Φαντασθῆτε, ὅτι ἡ ἀξιότιμος κυρία εἶναι ἀπηλιτισμένη, διότι τὴν τελευταίαν στιγμήν κάποιος προσκεκλημένος ἐμποδίζεται καὶ μένουσιν δέκα τρεῖς εἰς τὸ τραπέζι. Θέλετε σεις νὰ κάμνετε τὸν δέκατον τέταρτον;

— Μὰ νὰ εἶ καὶ πῶ, ... εἶπεν ὁ ἀγνωστος διαστάζων.

— Εἰπέτε ναί, σᾶς παρακαλῶ, ἐπέμεναν ὁ Μάξιμος, δὲν σᾶς γνωρίζω, ἀλλὰ φαίνεσθε καλός. Λοιπὸν ναί, δὲν εἶναι ἔτσι;

— Καλῶ τέλος πάντων· ἄς εἶναι, δέχομαι. Τὸ πρῶτον εἶναι ἀρετὰ ἀσπίου, θὰ διασκεδάσωμεν.

— Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ φίλου μου κυρίου Δελάνζ, τὸν ὁποῖον δὲν εὔρω, ἀπὸ δύο ὥρας δι' αὐτοὺς ὅλους τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους θὰ παίζετε τὸν ρόλον τοῦ κυρίου Δελάνζ, φίλου μου.

Συνομιλοῦντες οἱ δύο νέοι ἐφθασαν εἰς τὸν κήπον τῆς κυρίας Μαριέ, ὁ κύριος Μάξιμος ἔκουδύνεισε καὶ μετὰ τινα λεπτά ἐπαρουσίαζε σοβαρῶς τὸν ἀγνωστον εἰς τὴν οικοδόσασιν.

— Σᾶς συνιστῶ τὸν φίλον μου κύριον Δελάνζ, τὸν γνωστον μυθιστοριογράφον.

Κλειεὶ δὲν ὑποκτεύθη τίποτε καὶ ὅλοι γελαστοὶ ἐκάθησαν εἰς τὸ τραπέζι.

πικ

Τὴν ἐπαύριον ὁ Πέτρος Δελάνζ ἐκάθητο εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ ἐδιόβαζε πολλὰ συσσωρευθέντα γράμματα.

Κάποιος τοῦ ἐγράφε καὶ ἐζήτηε αὐτόγραφον. Ἄλλος ἐζητοῦσε τὴν φωτογραφίαν του, μιὰ κυρία ἐπεθύμει συνέντευξιν. Ἄλλη ἐπιστολὴ τὸν ἐκράτησε περισσότερο. Κάποια κυρία τὸν κῆρυξαιε διὰ τὴν προθυμίαν του νὰ δεχθῆ τὴν πρόσκλησιν καὶ ἤλπιζε, ὅτι ἡ δυσάρεστος σκηνή, ἡ ὁποία ἔλαβε χάραν σπῆτι της, νὰ μὴν εἴχε συνεπέως.

Ὁ κύριος Δελάνζ μὲ ἀνορίαν βλέπει τὴν ἐπογραφὴν «Μαριέ».

— Τί περίεργα γράμματα εἶναι αὐτά, δὲν γνωρίζω τίποτε ἐξ ὅσων μὲ γράφουν, τραλλάθησαν οἱ ἀνθρώποι ἢ ἐγὼ δὲν εἶμαι καλῶ;

Ἐδιόβασε 4—5 γράμματα, ὅπου τὸ ἔχασεν ἀκόμη περισσότερο. Ἦρχισε νὰ ἀντισηχῆ.

— Μήπως μὲ συνέβη τίποτε καὶ ἐπαθα ἀμνησίαν; πότε ἤμην σὲ ξένο τραπέζι καὶ διατί ὅλα αὐτά τὰ μυστήρια; Τὰ γράμματα φέρουν τὸ ὄνομά μου, ἀλλὰ ποῖοι εἶναι αὐτοὶ ποῦ μὲ γράφουν;

Ἐπὶ ἦτο βυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του, ἐρχεται ὁ ὑπερηφάνος καὶ λέγει, ὅτι δύο κύριοι τὸν ζητοῦν ἐπιμόνος.

— Πολὺ καλῶ, ἄς εἰσιέλθουν.

— Ἐρχόμεθα, κύριε, ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Χαρδουέν, διὰ τὸ χθεσινὸν ἐπιστάδιον.

— Δὲν σᾶς ἐννοῶ, κύριοι.

— Βεβαίως ἐλάβομεν ἐπ' ὄψιν τὰς δυσκολείας, τὰς ὁποίας θὰ μᾶς παρουσιάσῃ αὐτὸ τὸ λεπτόν ζήτημα...

— Μὰ γὰρ νὰ εἶ σᾶς πῶ, κύριοι! Τί κομφοδία εἶναι αὕτη; ἀφοῦ σᾶς λέγω, ὅτι δὲν γνωρίζω τίποτε. Ποῖός εἶναι πάλιν αὐτός ὁ Χαρδουέν, ποῦ μὲ κοπανίζετε;

Οἱ δύο κύριοι ἀπαρτήθησαν.

— Δὲν περιμένομεν αὐτὴν τὴν ὑποδοχὴν, κύριε, κατόπιν μάλιστα τῆς προσβολῆς, ποῦ ἐκομμετε εἰς τὸν κύριον Χαρδουέν τὰ φερθῆτε ἀπρεπῶς πρὸς τὴν σύζυγόν του.

Ὁ κύριος Δελάνζ καταθυμωμένος ἐπήδησεν ἀπὸ τὸ κάθισμά του.

— Ἐπιμένετε νὰ λέγετε, ὅτι προσέβαλα τὸν κύριον Χαρδουέν καὶ τὴν σύζυγόν του; Ἡπέτε μου τὴν διεύθυνσίν του νὰ ὑπάγω νὰ τὸν εὔρω.

Μόλις ἐραθε τὸ ζητούμενον, ὁ Δελάνζ σὺν τρελλῶς ἀρραξε τὸ καπέλλο του καὶ ἔτρεξε εἰς τὸν δρόμον, ἀφήσας τοὺς δύο σοβαροὺς κυρίους ἀπληθισμένους.

Εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ κυρίου Χαρδουέν οἱ ὀηγάται ἔκτομον δυσκολίας νὰ δεχθοῦν τὸν ἀλλόκοτον ἐπισκέπτην, ὅπως ἐφαίνετο ὁ κ. Δελάνζ. Τέλος, μετὰ πολλὰς ἀργαπερίεως κατάρθωσας νὰ παρουσιασθῆ εἰς τὸν κ. Χαρδουέν.

— Ἐρχεσθε ἓκ μέρους τοῦ κυρίου Δελάνζ;

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἴδιος.

— Σεις; ποτὲ δὲν τὸ παραδέχομαι.

— Τι; δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ κύριος Δελάνζ;

— Ὁχι, κύριε, ἐκεῖνος εἶναι μελαγχροινὸς καὶ σεις ξανθὸς, ἐκείνος ἔχει μύστακα, σεις εἰσθε ξυρισμένος, ἀφοῦν δὲ, ὅτι τὸ ἦθος του εἶναι χυδαίωτατον, ἀνθ' οὗτος φαίνεσθε εὐγενὴς ἀνθρώπος.

— Ὡστε δὲν εἶμαι ὁ κύριος Δελάνζ;

— Περιττόν νὰ παρατείνεται αὕτη ἡ ἀστειώτης, εἰς τὴν θέσιν, ὅπου εὐρισκόμεθα, δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον.

Ἀκούσασα ζωηρὰν συζήτησιν ἐρχεται ἡ κυρία Χαρδοῦεν καὶ ἡ σύγχυσις αὐξάνει. Εἰς κάθε ἄλλην περίστασιν ἢ θεὰ τῆς χαριτωμένης νέας γυναίκος θὰ ἐμάγειν τὸν συγγραφέα. Ἀλλὰ τώρα ἀκριβῶς ἐξ οὐτίας της τὸν κατηγοροῦσιν, ὅτι δὲν ἀφῆρθη εὐγενικῶς ἀπέναντί της! Ὁ θυμὸς του καὶ ἡ ταραχὴ καὶ ἡ σύγχυσις ὅλων αὐξάνουν.

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς γενικῆς ταραχῆς ἀφονος θεατῆς ἦτο ἡ δεσποινὴ Λουκία, χαρισιὰτὴ εἰκοσαεὶς νεῖνις, ἀδελφὴ τῆς κ. Χαρδουέν.

— Σταθῆτε σεις μίαν στιγμήν, εἶπεν εἰς τοὺς ἐξημμένους συζύγους, καὶ ἀφῆτε ἔμνενα νὰ ἐξηγήσω τί συμβαίνει.

— Καλημέρα σας, κύριε Δελάνζ, εἶπε χωρὶς νὰ διστάσῃ.

— Δόξα σοι ὁ Θεός, κάποιος μὲ γνωρίζει τέλος πάντων.

— Δὲν σᾶς γνωρίζω προσωπικῶς, ἀλλὰ ἐδιόβασα τὸ νέον σας βιβλίον: «Καρδιά νέας κόρης». Μάλιστα, ἂν τολμοῦσα, θὰ σᾶς ἐγροφῶ μὲ ἦρσεε τόσο πολὺ καὶ ἔχουσα τόσα γλυκὰ δάκρυα διὰ τὴν ἡρωίδα σας!

— Πιστεύσατε, δεσποινίς...

— Ναί γλυκύτατα δάκρυα. Εἶναι περίεργον, πῶς ἓνας ἀνδρὸς μπορεῖ νὰ ἐρβαθύνῃ τόσο καλῶ καὶ νὰ ψυχολογήσῃ μὲ τόσο λεπτότητα καὶ μυστηριώδη βάθος τῆς ψυχῆς τῆς νεανίδος. Εἶναι τόσο ὠραία γραμμένο τὸ βιβλίον σας, μὲ πνεῦμα, νοημοσύνην, γενναιοφροσύνην.

Ἡ συνομιλία τῶν δύο νέων παρετάθη ἐπὶ πολὺ, ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον ἐλάμβανε χαρακτῆρα ἐμπροσθηθείσεως. Ἐκπληκτος, ἐνθουσιασμένος, διότι εὕρισκεν εἰς τὴν νέαν κόσιν ὠραιότητα, λεπτότητα καὶ νοημοσύνην, κόσιν ποιητικὴν χάριν καὶ τόσο πνεῦμα, ὁ Πέτρος Δελάνζ ἐβόλεσε ζωντανὴν ἐμπρός του τὴν ἰδεώδη ἡρωίδα τῆς φαντασίας του. Μετὰ λύπης παρατήρησεν, ὅτι ἦτον ἔργα καὶ ἔπρεπε νὰ ἀπέλθῃ.

— Τέλος πάντων, δεσποινίς, τώρα, πρὶν φύγω, θὰ μὲ ἐξηγήσετε τὸ αἰνίγμα, ποῦ μ' ἔφερν ἐδῶ; τώρα δὲ τὸ εὐγνωμονῶ, διότι εἰς αὐτὸ χρεωσιῶ τὴν εὐτυχίαν τῆς γνωριμίας μας.

— Δὲν βιάζε, κύριε, καὶ ἐγώ, ἄλλως τε, δὲν τὸ γνωρίζω. Ἄν θέλετε, περάσατε αὐριο νὰ τὸ ἐξιχνιάσωμε μαζί.

Ἐπανήλθε τὴν ἐπαύριον. Ἐπανήλθε πολλὰς ἡμέρας συιεχῶς.

πικ

Μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς μηνὸς ὁ Δελάνζ ἔλαβα τὸ ἐπόμενον γράμμα.

Ἄγαπητέ μου φίλε. Ἀποφασίζω νὰ ὁμολογήσω ὅτι εἶμαι πταίστης ἀπέναντί σου. Εἶχα ὑπάγει νὰ σὲ προσκαλέσω ἓκ μέρους μιᾶς λαμπρᾶς, ἀλλὰ προληπτικῆς γυναικὸς τῆς κυρίας Μαριέ. Δὲν σὲ ἔβρα καὶ εἰς τὴν θέσιν σου ἔφερα τὸν πρῶτον τυχόντα. Ἐκαμα μεγάλην ἀνοσίαν. τῆς ὁποίας δὲν ἐφανταζόμην τὰ ἀποτελέσματα. Χιλιάκις μετανοῶ τώρα. Ἄχ! φίλε μου, τί ζῶον σὲ ἔδωκα ὡς σωσίαν! Ἦπαι ἀρᾶ γε μὲ τὸ παραπάνω εἰς τὸ τραπέζι, ἢ ἡ ζῆσιτὴ τὸν ἐκτύπησε στὸ κεφάλι; τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι τὸ ἀπόγευμα συνέβη εἰς τὸν κήπον μιὰ σκηνὴ ἀρετὰ ἐπική, τὴν ὁποίαν ἀποφύγω νὰ διηγηθῶ, μὴ ἔχων τὴν τέχνην σου ὡς μυθιστοριογράφος. Παραπονεθεῖσα εἰς τὸν αἵμα γόν της, ὅτι προσεβλήθη, ἡ κυρία Χαρδοῦεν ἐζήτησε νὰ τιμωρηθῆ ὁ ἀνάγωγος καὶ ἀρμίσθη ὁ κύριος Χαρδουέν, ὅτι τὴν ἐπορεύτην θὰ στείλῃ τοὺς μάργους του διὰ μονομαχίαν.

Δὲν ὑπάρχει πρὸς εἰς Πέτρος Δελάνζ, συγγραφέας, ἐσύ, ἀλλὰ τί μποροῦσα νὰ κάμω; Νὰ σὲ εἰδοποιήσω; Ἐτόμισα καλλίτερον νὰ ἀφήσω τὴν παρεξήγησιν νὰ ἐξηγηθῆ μόνη της. Βεβαίως ἡ εὐλικρινεία τῆς ἐκπληξέως σου θὰ ἦτον ἡ καλλιτέρα ἀπόδειξις τῆς ἀθωότητός σου. Μ' ὅλα αὐτὰ ἔτρεμα δι' ἐσὲ καὶ διὰ τοὺς μελεάδες, ποῦ σ' ἔφερα στὸ κεφάλι.

Συγγνώμην, σὲ παρακαλῶ, πάντα θὰ εἶμαι ὁ ἀσυγχώρητος καὶ ἀνόητος φίλος σου.

Ἡ ἀπάντησις δὲν ἤργησεν. Εἶχεν αὐτὸς τὸς ἀπλᾶς λέξεις:

«Μὲ ἔκαμε τὴν εὐτυχίαν τοῦ βίου μου. Δὲν ἐμονομάχησα μὲ τὸν κ. Χαρδουέν. Ἡ κ. Χαρδοῦεν δὲν μνησικακεῖ κατὰ τοῦ ἀληθινοῦ Δελάνζ, ἀφοῦ δὲν δεκαπέτε ἡμέρας νυμφεύομαι τὴν ἀγαπημένην της ἀδελφὴν. Εἶσαι συγχωρημένος, ἀφοῦ μετανοεῖς, ἀλλὰ μὲ ὀφείλεις ἀποζημιώσιν. Ἀπαιτῶ νὰ εἶσαι μάργος τῶν γάμων μου μετὰ τῆς δεσποινίδος Λουκίας».

— Οὐρ! Δόξα σοι ὁ Θεός! εἶπεν ὁ ζωγράφος. Νὰ ἓνας γάμος, ποῦ μοῦ ἐκόσμησε πολλὰς ἀνησυχίας. Περίεργον, πῶς εἶμπορεῖ νὰ κάμῃ μάνεις ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἀνθρώπου εὐτυχισμένους... καὶ νὰ μὲνῃ ὁ ἴδιος ἐξω τοῦ νυμφῶνος.

(Μετὰφρασις)

ΜΑΡΤΑΡΙΤΑ

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Καθισμένη στην άκρη του τραπέζιού, με συστολήν σκυμμένη επάνω εις ένα τετράδιον, έγγραφον διαρκώς με το μολυβάκι της. Το τριανταφυλλί άμπαζούρ της λάμπας έχαρασσε φωτεινόν μαγικόν κύκλον περι το άνοιχτόν βιβλίον της, ένα βιβλίον γεμάτο αριθμούς. Ταύτοχρόνως, από τα πλάγια ένα τριανταφυλλί φαντασμαγορικόν φως έβραζε τα δροσερά μαγουλάκια του έπταστούς κορασιού, του οποίου έχω την ύψηλήν τιμήν να είμαι ή θείος.

Είχε συνοφρυωμένα τα φρυδάνια του, ως στενηγός μελετών σχέδιον μάχης. Η χάρις των παιδιών υπάρχει άκριβός; εις αυτήν την αντίθεσιν. Επιδίδονται εις μίαν άστυίαν έργασίαν με το σοβαρότερον ύφος του κόσμου.

Η μικρά άνεψιά μου, είχε βυθισθή με όλα της εις κάποιον αριθμητικόν ύπολογισμόν και ήτο χαριτωμένη. Από καιρού εις καιρόν άνεπαθήτο, άδημονούσα, έσβηνεν όλα όσα είχε γράψει μέχρις εκείνης της στιγμής, περιέφερε το σαστισμένο βλέμμα της έδω κι' εκεί, άνεστέναζε και κατόπιν ήρχιζεν εις νέου να γράφη.

Τήν παρηκολούθουν με κάποιο άνάμικτο αίσθημα στοργής και λύπης.

✽

Το καυμένο το κοριτσάκι! δέν έπρόφθασε διόλου να ζήση, δηλαδή να άνερευθη εις αυτόν τον κόσμον. Το κάθισαν άμέσως εις ένα σκαμνί και το έπληροφόρησαν, ότι <δύο και δύο κάμνουν τέσσαρα>. Τελείωσαν. Ολόκληρος ο βίος του έχει πλέον δηλητηριασθή. Καλλίτερα να μη είχε γεννηθή, άφού έπρόκειτο να μάθη αυτήν την φοβεράν αλήθειαν, ότι δύο και δύο δέν είναι δυνατά να κάμνουν πέντε, ότι δύο και δύο θα κάμνουν διαρκώς τέσσαρα και σήμερα και αύριο και μεθαύριο και μέχρι συνταλείας των αιώνων. Διότι <δύο και δύο τέσσαρα> είναι ή πρώτη αλήθεια, ή πρώτη πραγματικότητα, με την όποιαν επικοινωνεί πάσα νεαρά ύπαρξις, καμωμένη μόνον διά να πανηγυρίζη τα θεληματικότερα ψεύδη.

Ποίος άνθρωπος, άλλως τε, εδρεν ήσυχίαν άφ'ότου έγγώρισε μίαν αλήθειαν, έστω και από τας άκινδύνας αλήθειας του περιφήμου κοσμίον του Έρατοσθένους; Και ποίος άνθρωπος έγνωρίσε μίαν πραγματικότητα χωρίς να λυπηθή;

Παρηκολούθουν τα γαλατά δακτυλίδια του καπνού του σιγάρου μου, που έξεδιπλώνοντο άργά προς τα επάνω και ήμην άπορηροφημένος από τας σκέψεις αυτάς, όταν ή μικρή άνεψιά μου μ' έπλησίασε.

— Κάμετέ μου τη χάρι, σάς παρακαλώ, θείε, δέν μπορώ να λύσω το πρόβλημα.

Και ήρχισε να διαβάζη την αριθμητική της:

— <Δύο κρουνοί ρέοντες συγχρόνως πληρουσαι μίαν δεξαμενήν εις τριάκοντα δύο ώρας. Ο εις έξ αυτών, ρέων μόνος, πληροί την αυτήν δεξαμενήν εις έβδομήκοντα πέντε ώρας. Είς πόσας ώρας θα πληρώση την αυτήν δεξαμενήν ο έταρος των κρουνών, ρέων έπίσης μόνος;> Τι λέτε, θείε;

Ουδέποτε αξιοπρόστατα θείου έτέθη υπό μεγαλειτέραν δοκιμασίαν. Ηρχισα λοιπόν να βήχω έλαφρώς, ως ήτο έπόμενον. Η μικρή, εκάρφωσεν επάνω μου τα μάτια της, δύο μεγάλα μαθρα μάτια όρθάνοικτα. Είχε μεταβληθή ολόκληρος εις έν έρωτηματικόν, το όποιον άήτει έπιμόνας μίαν άπάντησιν.

— Παιδί μου, άπήνησά, επί τέλους εις τόνον έπίσημον, είμαι θείος σου. Μολαταύτα είναι άδύνατον να σου δώσω μίαν θετικήν πληροφορίαν διά τον κρουνόν.

Η μικρή κατέβασε τα μούτρα. Έφάνητο καταλυπημένη. Τίποτε δέν με συγκινεί περισσότερον από ένα μικρό πλάσμα που λυπείται. Προσπαθήσα να την παρηγορήσω.

✽

— Έννοια σου, παιδί μου, και δέν θα πάθης τίποτε άπολύτως, αν δέν μάθης ποτέ εις πόσας ώρας ένας κρουνοός γεμίζει μίαν δεξαμενήν, ή εις πόσας ημέρας τόσαι έργάται τελειώνουν ένα έργον, όταν οι μισοί τελειώνουν το διπλάσιον εις τόσας. Και όλα τα προβλήματα και αν τα λύσης αυτά που έχει ή αριθμητική σου και εκείνα που

έχουν όλες ή αριθμητικές του κόσμου, δέν θα γίνης διόλου σοφωτερη, διόλου καλλίτερη από ό,τι είσαι. Άκουσέ με έμένα, παιδί μου, που είμαι θείος σου. Ο κόσμος είναι γεμάτος προβλήματα. μεγάλα και φοβερά. Όπου και να γυρίσης τα ματάκια σου, άλλο δέν θ' άπαντήσης, εις αυτόν τον κόσμον, παρά το άγνωστον. Θα μεγαλώσης, παιδί μου, και θα με θυμηθής. Ίσως μάλιστα θυμηθής και τους δύο κρουνοούς. Γιατί εις κάθε άντιμετωπίσμα του άγνωστού, εις κάθε δυστυχίαν, εις κάθε συμφοράν, εις κάθε κρίσιμον στιγμήν της ύπάρξεώς σου, τα ματάκια σου θα γίνονται δύο κρουνοί, οι όποιοι θα ρέουν συγχρόνως. Άφ' ότου υπάρχουν άνθρωποι, μικρή μου, οι δύο αυτοί κρουνοί ρέουν, αλλά δέν κατέρηθσαν έν τούτοις να γεμίσουν το σπαιτινόν χάσμα που μās χωρίζει από το τρομερόν άγνωστον. Πήγαινε, παιδί μου, να κοιμηθής, καλλίτερα. Ίσως άνερευθης τίποτε καλλίτερον από την δεξαμενήν του προβλήματος.

✽

Η μικρά έφάνη, ότι έπρηγορήθη. Ίσως διότι δέν εκατάλαβε τίποτε. Άλλοιμονον όμως! Άργά ή γρήγορα θα καταλάβη.

Σπύρος Μελάς.

ΣΤΙΧΟΙ

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Όταν του ρόδου τη δροσιά στην όφι της κυττάζω, τα περασμένα νειάτα μου ποθώ κι' άναστενάζω.

Και με παράπονο πικρό μονολογώ σιγά-σιγά: — Άχ! μάνα μου, δέν μ' έκανες είκοσι χρόνια πιο άργά;

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ ΤΗΣ

— Με τέτοια βαροχειμονιά, τριαντάφυλλο χαριτωμένο, που ήδρε τόση μυρωδιά; — Έκείνη μ' έχει φιλημένο.

ΑΣ ΓΕΛΑΣΗ

Για το φόβο του κόσμου μέσ' στα στήθεια μου μένει τ' όνομά της κλεισμένο και στα χείλη δέ βγαίνει.

Μία νύχτα στο όραιο — ήταν όλα κλειστά — ξεδαροτύθηκα ξάφνω να το είπω δυνατά!

Και το είπα. Κ' εθής ξελαφρώθ' ή ψυχή μου. Όποιος έχει αγαπήσει ως γέλαση μαζί μου.

I. ΜΑΡΑΝΟΣ

ΓΝΩΜΑΙ

✽ Όταν μία γυναίκα είναι εύμορφη, λένε, ότι είναι άνόητη, όταν είναι άνόητη, λένε, ότι είναι καλή, όταν μία γυναίκα είναι καλή, δέν μιλουν διόλου δι' αυτήν.

✽ Αι γυναίκες τα δίδουν όλα, χρειάζεται μόνον να ύπάρχη ή δύναμις εκείνη, που τα δίδει όλα: ή δύναμις της αγάπης.

✽ Όσον περισσότερον αγαπούν τας γυναίκας, τόσον ολιγώτερον τας καταλαμβάνουν. Όσον καταλαμβάνουν περισσότερον τας γυναίκας, τόσον ολιγώτερον τας αγαπούν.

ΤΑ ΩΑ

Τα ώα, όλοι γνωρίζομεν, ότι άποτελοϋσι μίαν άρκετά θρεπτικήν και τονωτικήν τροφήν διά τον οργανισμόν του άνθρώπου, είναι δέ, μετά το γάλα, ή τροφή των αδυνάτων και αναρρωνούτων, χωρίς με τούτο να παύη να είναι έξ ίσου προσφιλής των υγιών και ευρώστων.

Άποτελοϋνται τα ώα 1) εκ του κελύφους, 2) εκ του ύμενος, σπινισταμένου εκ δύο φύλλων, ών το έν έπανδύει την έσωτερικήν επιφάνειαν του κελύφους, το δε περιβάλλει την όλην μάζαν του ώου. 3) εκ των χαλαζίων, άτινα έν είδει ταινιών κρατούσιν έν είωρήσει τον κρόκον, 4) εκ του λευκού, 5) εκ του κρόκου και 6) εκ του ούλιδιου, ήτοι μικράς κηλίδος ύπολευκού έν τω κρόκω, έν ή γίνεται ή καταβολή και ή διάπλασις του έμβρύου.

Οι λόγοι της θρεπτικότητας του ώου ξεκινιεται έν τη συστάσει του.

Τα ώα περιλαμβάνουσιν εις μικρόν όγκον πολλάς θρεπτικας ουσίας και άποτελοϋσι διά τον άνθρωπον πολυτιμον τροφήν. Το λευκόν του ώου, περιλαμβάνει 12 έως 13 επί τοις εκατόν λεύκωμα και προσήκτα τινα χλωροκής σόδας. Ο κρόκος άποτελείται, καθώς το λευκόν, κατά μέγα μέρος εκ λευκόματος και περιέχει επί πλέον και έν ειδικόν σωμα, την βιταλίην, όπερ δίδει κατά την ανάλυσιν ουσίαν παχείαν και έλαιώδη, συνδυασμένην μετά φωσφόρου και θείου.

Το ώον πήγνυται εις έβδομήκοντα πέντε βαθμών θερμοτήτα, το δε μέσον βάρος του είναι έξήκοντα γραμμάρια, έξ ών το λευκόν κατέχει τα τριάκοντα έξ, ο κρόκος τα δέκα όκτώ και το κελύφος τα έξ.

Η αναλογία του ύδατος, το όποιον περιέχει, είναι έν προς δύο, άλλ' ή αναλογία αυτή ποικίλλει κατά τον βαθμόν της νοπότητος του ώου.

Το ύδωρ του διαφεύγει διά του κελύφους εξατμιζόμενον, έφ' όσον το ώον παλαιώνει και το ώον είναι τοσοϋτω μάλλον έλαφρόν όση και παλαιότερον είναι.

Ο άήρ εισέρχεται εις το ώον διά των πόρων του κελύφους του και εκδηλοϋται τότε έναρξις ζυμώσεως. Το θείον το ένωτόρχον εις τον κρόκον, ένοϋται τότε προς το ύδρογονον του ύδατος και παράγει το θειούχον ύδρογόνον, του όποιου γνωστή είναι ή ιδιάζουσα όσμή.

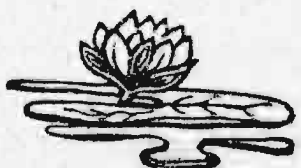
Το κελύφος είναι έπίσης διαπιδυτόν και υπό του ύδατος: αυτό πρέπει να γνωρίζουν αι οικοδόσποινοι και να μη επιτρέπουν να βράζωνται τα ώα εις ύπερτον ή δυσώδες ύδωρ, ή έχον γευσίν τινα τοιαύτην, με την ίδεαν, ότι το ύδωρ δέν περιέχει το κελύφος. Τούναντίον μάλιστα και μικρά τις δοκιμή δύναται να το άποδείξη.

Αν βράσετε ώον εις ύδωρ έχον χαρακτηριστικήν τινα όσμήν, θα ίδετε, ότι και το έσωτερικόν του ώου την άπέκτησε.

Το ώον δίδει στοιχεία θρεπτικά, τα όποια προσομοιάζουσιν πολύ προς το λεύκωμα του γάλακτος: είναι δε πολύ εύπεπτον. Έν τούτοις, είναι καλόν να γνωσθή, ότι ή τελευταία του αυτή ιδιότης ποικίλλει αναλόγως του τρόπου του ψοσίματος του. Το σκληρόν ώον διαλύεται μόνον εις όξέα και δι' αυτό, εκείνοι, των όποιων το γαστρικόν ύγρόν, το έν τω στερμάχω εκκρινόμενον είναι ολίγον, πάντοτε τρώγοντες σκληρά ώα θα ένοχλώνται υπό δυσπεψίας. Δι' αυτό πρέπει το ώον να τρώγεται μετρίως βρασμένον, το δε σκληρόν να προτιμάται εις την σαλάταν.

Τα ώα, δύναται να διατηρηθώσιν εις διάλυσιν άλατος, ή έντός προιονιδίων, άτινα έχουσι την ιδιότητα να παρεμποδίζωσι τον άτμοσφαιρικόν άέρα του να εισέρχεται διά του κελύφους.

Έκτός των ύπερσιών, τας όποιας προσφέρουσι τα ώα ως τροφή, ή έπιστήμη έχρησιμοποίησε το κελύφος αυτών άντι άνθρακικου άσβεστίου προς θρεπτικόν σκοπόν: το δε λευκόν χορηγείται κατά της όξείας, διά σκευασίων ύδρογύρου δηλητηρίσεως και χρησιμοποιείται προς καθαρισμόν των σιροπίων των οίνων και άλλων ποτών.

ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΕΧΟΥΝ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

Δευτέρα κοινωνική έρευνα του « ‘Απ’ Όλα »

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΙΔΑΝΙΚΗ ΣΥΖΥΓΟΣ ;

ΓΝΩΜΑΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Ψυχικά προτερήματα.

«Μετά πολλού ενδιαφέροντος ανέγνωσα τας γνώμας των συναγνωστών μου εν τῷ αγαπητῷ ‘Απ’ Όλα».

«Όλοι θέλουν τὴν ιδανικὴν των χαριτόβρυτον, ὠραίαν, ὑψηλὴν, ξανθὴν, με γαλανούς ἢ καστανοὺς ὀφθαλμούς, εὐτραφῆ, ἔχουσαν δὲ ὡς ψυχικὰ χαρίσματα ὅ,τι ὠραίον, ὅ,τι καλόν, φιλόμουσον, φιλόκαλον, ἀπεχθανομένην τὰς ἐκκεντρικότητας τῆς μόδας, καὶ πολλὰ ἄλλα. Ἀλλὰ τίς, φιλιτάτη δεσποινὶς Ἰάνθη, ἐσκεπθῆ, ὅτι ὅσα ζητοῦν εἶναι ὀλίγον ὑπερβολικά ;

«Ὁ ἀνὴρ θὰ εὖρη λ. χ. κόρη, ἥτις θὰ εἶναι μὲν περσοικισμένη δι’ ἠθικῶν χαρισμάτων, ἀλλὰ ἠδικημένη παρὰ τῆς φύσεως. Ἐν τῷ προσώπῳ τῆς θὰ εἶναι μὲν ζωγραφισμένη ἡ ἀγαθότης τῆς ψυχῆς καὶ ἡ σεμνότης τοῦ χρηστοῦ της χαρακτήρος, ἀλλὰ δὲν θὰ εἶναι ἀρκούντως ὠραία, ὥστε νὰ ἀρεσθῆ παρὰ τοῦ ἰδιωτοῦ ἐκείνου νέου. Ἀλλῆ θὰ εἶναι μὲν ὠραία καὶ ἀρεστή, ἀλλὰ δὲν θὰ κοσμεῖται διὰ τῶν εἰς τὸν συζυγικὸν βίον ἀπαιτούμενων ἀρετῶν.

«Ἐάν λοιπὸν αἱ νέαι μας, αἵτινες νυμφεύονται, διὰ νὰ λάβουν προίκα ἐπαποστάδας λιγῶν καὶ τὴν ὠραιότεραν δεσποινίδα, φροντίζουσαν τόσον, ὅπως εἶναι τῆς ἀρεσκείας των, πόσον μᾶλλον αἱ δαίλαι ἀθῶαι νεάνιδες, αἵτινες, ἐγκαταλείπουσαι τὴν μητρικὴν των ἀγάλην, τὸν πατρικὸν των οἶκον, τὴν νεανικὴν των ἐλευθερίαν καὶ τὴν παιδικὴν των ἐλευθερίαν, ἔρχονται ὅπως συνενωθῶσι μετὰ τοῦ ἀνδρός, τῷ ἐμπιστευθῶσι τοὺς παλμούς τῆς καρδίας των, τὴν εὐτυχίαν των καὶ πᾶν ἀγαθὸν τῆς νεανικῆς των ἡλικίας, δὲν πρέπει νὰ ἐπαγρυπνῶσι δι’ αὐτὸ τὸ ζήτημα ;

«Ἀλλὰ μήπως μόναι αἱ δεσποινίδες εἶναι, αἵτινες πρέπει νὰ ἐπαγρυπνῶσι δι’ αὐτὸ ;

«Ὁ ἀνὴρ, ὅστις νυμφεύεται διὰ νὰ ζῆσιν εὐτυχῆς, συνηωμένος μετὰ τῆς ἀγάπης του, καθιστῶν αὐτὴν βασίλισσαν τοῦ οἴκου του, διὰ ν’ ἀναδείξῃ τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας του καὶ ἀναθρέψῃ τέκνα χρήσιμα εἰς τὴν κοινωνίαν, πόσον δὲν πρέπει νὰ φροντίζῃ διὰ τὸ ζωτικὸν αὐτὸ ζήτημα ; Πόσον δὲν πρέπει νὰ ἐπαγρυπνῆ, ὅπως εὖρη ἐκλεκτὴν δι’ αὐτόν, ἀφοῦ γνωρίζει, ὅτι αἱ νέαι μας, ἐπανδύομεναι τὸ ἔνδυμα σεμνῆς παρθένου, ὅπως ὀφθαλμαπατήσῃσι τὸ ἀνδρικὸν φύλον, γέμουσι ἀνηθικοτήτων, ἐποφελούμεναι ὅπως, ἅμα τῇ ἀπουσίᾳ τοῦ ἀνδρός, προσκαλέσῃσι τὸν ... φίλον καὶ ἄλλα. Ἀλλὰ τότε τὸ βασιλεῖον τοῦ οἴκου μεταβάλλεται εἰς στέγασμα ἀνηθικοτήτων καὶ διαφθορᾶς.

«Τότε θὰ ἦτο μυριάκις καλύτερον ὁ θάνατος ἢ ἡ ζωὴ ἐντὸς ἐνὸς τοιούτου περιβάλλοντος.

«Λοιπὸν δὲν πρέπει οὔτε αἱ νέαι μας, οὔτε καὶ τὰ κορίτσια μας, νὰ στηρίζονται εἰς φαντασιοπληξίας καὶ ἐπιπολαιότητας, καὶ νὰ λέγουσιν, ὅτι ἐγὼ θέλω τὴν ιδανικὴν μου ὠραίαν, ξανθὴν, με γαλανούς ὀφθαλμούς, ὑψηλοῦ ἀναστήματος, εὐτραφῆ κλπ... ἢ ἐγὼ θέλω, ὅπως ὁ ἀνδρας μου εἶναι μελαχροινὸς ἢ ἄσπρος, εἶναι πλούσιος, ἔχει σὶκ, εἶναι, εἶναι... ἀλλὰ ἀρκούμενοι εἰς τὰ φυσικὰ προτερήματα, τὰ ἀναγκαῖοτάτα διὰ τὸν οἰκογενειακὸν βίον, ἐμπιστευθῶσιν εἰς τὸν κάτοχον αὐτῶν τοὺς παλμούς τῆς καρδίας των. — Χρυσάνθεμον».

Μίαν καλύβην.

«Εἰς τὸ ἐρώτημά σας : Ποία εἶναι ἡ ιδανικὴ σύζυγος ; ἔρχομαι νὰ σᾶς ἀπαντήσω διὰ τῶν ἐξῆς ὀλίγων γραμμῶν :

«Νὰ εἶναι ἠθικὴ, οἰκονορᾶ, ὀλιγόλογος, καλὴ ψυχικῶς, ἐγγράμματος ὅπως οὖν, συμπαθῆς, ἀν’ ὅχι ὠραία, εὐθύμου χαρακτήρος καὶ νὰ ἔχη ἔστω καὶ μίαν καλύβην. Τὸ ὅτι θὰ ἀγαπήσῃ τὸν σύζυγόν της εἶμαι βέβαιος, διότι θὰ λατρεύεται. — Ἀγγελος».

Ἐραστῆς τῆς σκιάς της.

«Ἐρχομαι καὶ ἐγὼ νὰ ἀπαντήσω εἰς τὴν ἐρώτησίν σας. Λοιπὸν τὴν μέλλουσαν σύζυγόν μου τὴν ἐπιθυμῶ τοιαύτην καὶ ἔχω ὀρμισθῆ, ὅτι τοιαύτη καὶ θὰ εἶναι :

«Μὲ μαλλιά χρυσᾶ ξανθὰ, λεπτὰ ὡς μετάξι, περιστέφοντα μορφὴν προσώπου ἀγγελικὴν (ὄχι μεγάλη), με ὀφρῦς ὡς δύο τόξα πυρροῦ χρώματος, με μάτια γαλανὰ, μαγευτικώτατα, ἐπισκιαζόμενα ἀπὸ ὠραίας βλεφαρίδας, μέσα στὰ ὁποῖα νὰ καταφαίνονται ἡ ἀγνότης καὶ ἀγαθότης τῆς ψυχῆς, με ὄνα κανονικωτάτην, με χεῖλη, παχέα μᾶλλον, ὠραία καὶ ῥόδινα, ἐπὶ τῶν ὁποίων νὰ ἐπανθῆ μείδιαμα γλυκύτατον, ἐμφαίνον ἀγνότητα, ἀγαθοτητα, παιδικὴν ἀφέλειαν, ἐνίοτε ὁμως μελαγχολίαν με παρειὰς ὀροσερᾶς, με γλυκύτατον ῥοδόχρουν χρῶμα, ἐνίοτε ὀλίγον ὠχρᾶς, με ἀνάστημα κανονικὸν καὶ σῶμα εὐλύγιστον. Τέλος ὡς ἓνα ἄγγελον, δραπεύσαντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, διὰ νὰ ζῆσιν εἰς τὴν γῆν. Τοιαύτην ἐπιθυμῶ τὴν μέλλουσαν σύζυγόν μου, πρὸ τῶν ποδῶν τῆς ὁποίας καταθέτω τὸ πᾶν, πλοῦτη, μέγαρη, τίτλους, ὅ,τι θέλει, ὅ,τι τῆς ἀρεσκῆι. Συνάμα θὰ τὴν ἀγαπῶ, θὰ τὴν λατρεύω, θὰ εἶναι τὸ πᾶν δι’ ἐμέ, θὰ ζῶ δι’ αὐτὴν, ἀνευ αὐτῆς ὁ βίος μου θὰ εἶναι ἀβίωτος. Ἐάν δὲν δυνηθῶ νὰ ἔχω τοιαύτην σύζυγον, εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ ἀποθάνω, διότι χωρὶς νὰ τὸ θέλω ἠγάπησα τὴν σκιάν της. — Σς. Σς.»

Πρὸ παντὸς μουσικός.

«Θέλετε νὰ μάθαιτε ποία εἶναι δι’ ἐμέ ἡ ιδανικὴ σύζυγος ; Ἰδοῦ :

«Ἐν πρώτοις τὴν θέλω ὑψηλὴν, με ὠραῖον σῶμα, θελακτικὴν, συμπαθητικὴν, ἀρκετὰ ὠραίαν, εὐγενῆ εἰς τοὺς τρόπους, νὰ ἀγαπᾷ τὰ γυμνασιακὰ παιγνία, τὴν ἐξοχίαν, τὸ ἀνθῆ, νὰ εἶναι ῥομαντικὴ καὶ νὰ με ἀγαπᾷ με ὄλην τὴν τὴν καρδιά. Ἀλλὰ ἐν πρᾶγμα, τοῦ δὲν θὰ ἠμπορέσω νὰ ὑποφέρω, θὰ εἶναι ἡ ζηλοτυπία. Δὲν θέλω νὰ ἔχη οὔτε ἐν μόνον ζηλοτυπίας. Ἀλλ’ ἐπίσης ἐν πρᾶγμα, ποῦ θὰ ἀπαιτήσω πολὺ εἶναι : νὰ εἶναι ἀρκετὰ πεπαιδευμένη καὶ νὰ εἶναι καλὴ μουσικός. Διὰ τὰ ἄλλα ἀδιαφορῶ. Δὲν με μέλει ἐάν ἔχη δύο χιλιάδας ἢ ἑκατὸν δύο.

«Αὐτὴ εἶναι δι’ ἐμέ ἡ ιδανικὴ σύζυγος. Ἀρὰ γε θὰ τὴν εὖρω ; — Ἐνας μουσικός».

Ἀυστηρὰ, ἀλλ’ ὄχι καὶ ζηλότυπος.

«Θεωρῶ ἰδανικὴν σύζυγον ἐκείνην, ἡ ὁποία εἶναι σωματικῶς ὑγιῆς, οὐχὶ παχσία, μετροῦ ἀναστήματος—διότι καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι ὑψηλός—καὶ ἔχει πρόσωπον λευκόν, γλυκὺ, ἀπηλλαγμένον παντὸς τεχνητοῦ μέσου, μεγάλους καὶ μέλανας ὀφθαλμούς καὶ πλουσίαν κόμην.

«Πρὸς τοῦτοις ἐκείνην, ἥτις εἶναι εὐαίσθητος, λεπτὴ καὶ εὐγενὴς τὴν συμπεριφορᾶν, σταθερὰ τὸν χαρακτήρα, ἀρκούντως μορφωμένη καὶ πνευματικῶς, αὐστηρὰ ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς τιμῆς, ἀλλὰ καὶ ὀλίγον ζηλότυπος.

«Νὰ ἀγαπᾷ πρὸ παντὸς τὴν καθαριότητα καὶ φιλοκαλίαν, τὰς πομπὰς, ἀλλ’ ἀπλᾶς περιβολὰς, τὴν μουσικὴν, τὴν μελέτην, τὰ ἀνθῆ, τὰς ἐξοχὰς, τὸν καθαρὸν ἀέρα, τὰς πορείας, ἐπιτηδεῖας δὲ νὰ διαχειρίζηται τὸν οἶκον.

«Τούναντιον νὰ μὴ ἀγαπᾷ τὰ ποτά, τὰς φλυαρίας, τὰ σινεμά καὶ νὰ μὴ εἶναι πεισματάρικα καὶ κακία.

«Αὐτὴν ὀνομάζω ἰδανικὴν σύζυγον καὶ μ’ αὐτὴν δύναμαι νὰ ζῆσω. — Ἐνας Ταταυλιανός».

ΠΩΣ ΝΑ ΑΛΛΗΛΟΓΝΩΡΙΖΩΝΤΗΙ

Οὔτε κατὰ τὴν ἀπλὴν γνωριμίαν, οὔτε κατὰ τὸν χρόνον τῆς μνηστειᾶς εἶναι δυνατὸν νὰ γνωσθῆ ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀνδρός. Συνεπὸς ἡ φροντίζουσα διὰ τὴν εὐτυχίαν της νεόνυμφος ὀφείλει νὰ ἀρχίσῃ τὴν μελέτην τοῦ χαρακτήρος του εὐθύς ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῶν γάμων των.

Ἐάν αὕτη ἀγαπᾷ ζωηρῶς, ὁ ἔρως της θὰ τὴν βοηθήσῃ εἰς τὸ νὰ ἀντιληφθῆ εὐκόλως τὸν χαρακτήρα τοῦ συζύγου της. Ἐν πάλιν συνδέσται πρὸς αὐτόν δι’ ἀγάπης ἠρέμου καὶ ἀπλῆς, τότε τὸ πνευμά της θὰ τὴν βοηθήσῃ εἰς τὴν ἐρευναν ἐκείνην.

Ἀλλῶς τε, ὁ ἀνδρικός χαρακτήρ ἐκδηλοῦται εὐκόλως ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ ζωῇ τοῦ ἀνδρός ; μερικαὶ πράξεις του καὶ θὰ τον ἀποκαλύψουν, ἐκείνη δὲ ἢ ὁποία ἀγαπᾷ καὶ θέλει ν’ ἀγαπᾶται δὲν μένει ἢ νὰ συμμορφωθῆ πρὸς τὰς ὀρέξεις τοῦ συζύγου της.

Ἐάν βλέπωμεν συνήθως συζυγικὰ ζεύγη χαρακτήρων ὁμοίων νὰ εἶναι δυστυχῆ, ἐξ αἰτίας τῆς ἀνομοιότητος τῶν γνώσεων, καὶ τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως καὶ τῶν ἠθικῶν τάσεων, πολὺ συνήθεστερον βλέπωμεν συζύγους με χαρακτήρας ἀντιθέτους νὰ ζῶσιν ὁμως εὐτυχῆς διότι γνωρίζουσι νὰ κάμνουν ἀμοιβαίως παρεχωρήσεις.

Βεβαίως δὲν εἶναι δυνατὸν ἡ τόση ποθητὴ συζυγικὴ ἄρμονία νὰ ἐπιτευχθῆ ἀνευ θυσιῶν ἐκ μέρους ἡμῶν τῶν γυναικῶν. Ἀλλὰ μήπως ἡ γυναικεῖα ζωὴ δὲν στηρίζεται ἐπ’ αὐτῆς τῆς ἀρχῆς ; καὶ δὲν ἔχει ὡς ἰδανικὸν της τὴν ἀναπαρηγοῦν ;

Εἶναι παρατηρημένον ὅτι ἡ ἄρμονία τῶν ζευγῶν θὰ εἶναι τόσον περισσότερον πλήρης, ὅσον τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνδρός εὐρίσκειται ἐν μεγαλειτέρᾳ φυσικῇ ἄρμονίᾳ πρὸς τὸ τῆς γυναικός.

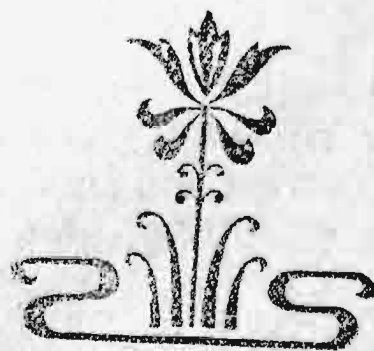
Δύο σύζυγοι δύναται ν’ ἀγαπῶνται, διότι ἔχουν τὰς αὐτὰς τάσεις, ἀλλ’ ἐν ὑπάρχει μετὰξὺ των μία πολὺ μεγάλη διαφορὰ πνευματικῆς ἀναπτύξεως, αἱ μεγαλείτεροι ἀπολαύσεις, αἱ ὁποῖαι ἐγκαινῶνται εἰς τὴν οἰκειότητα τῶν ψυχῶν, θὰ τοῖς εἶναι ἀπρόσβουτοι. Θὰ εὐρίσκονται δὲ ἐκάστοτε ἐν διηνεκαῖ δυσαρμονίᾳ ἐξ αἰτίας τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν τέκνων, ἐξ αἰτίας τῆς διαφορᾶς τῶν γνωμῶν των καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας περιστάσεις τῆς κοινῆς ζωῆς, καθ’ ὅς πρόκειται νὰ ληφθῶσι μεγάλα καὶ σοβαρὰ ἀποφάσεις.

Ἡ καλλιτέρα μορφὸς τῆς νεωτέρας γυναικός ἢ ἐκπαιδευσίς της, ἢ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον ἀνεπτυξίς τῆς ἠθικῆς της ἀτομικότητος, δύναται βεβαίως νὰ συντελέσῃσιν, κατὰ μέγα μέρος, εἰς τὸ νὰ παγιώσῃσιν τὴν συζυγικὴν ἄρμονίαν καὶ εἰς τὸ νὰ βοηθήσῃσιν τὴν γυναῖκα νὰ ἐπιτελέσῃ τὴν ἀποστολὴν αὐτῆς ὡς συζύγου καὶ μητρός, με χάριν καὶ τρυφερότητα.

Οἰαιδήποτε καὶ ἐν ὧν αἱ ἀσχολίαι τοῦ συντρόφου της—εἴτε οὔτε εἶναι ἐργάτης τοῦ πνεύματος ἢ τῆς ὕλης—ἢ γυνὴ αὕτη θὰ εἶναι παρ’ αὐτῷ ἀληθῆς ἄγγελος, γλυκεῖα γόησσα, ἥτις θὰ προφυλάττῃ τὸν ἕνθρα, θὰ τὸν παρηγορῆ καὶ θὰ τὸν δικαιοῦν. Αὕτη θὰ εἶναι ἡ ἐμπνευσίς του, ἡ ἀνάπαυσις, ἡ ἀμοιβή του, ἡ πίστις.

Εἰς τὴν σύγχρονον ἡμῶν γυναῖκα, ἥτις ἔχει συναίσθησιν τῆς πνευματικῆς δυνάμεώς της, ἐπαφίεται ἡ στηρίξις τοῦ γάμου, τοῦ ἱεροῦ τούτου θεσμοῦ καὶ τῆς στενωτέρας συγγενείας, τὴν ὁποίαν ζεύγη ἀσταθῆ καὶ ἀνάρροστα ἔχουν κλονίσει ἐπαρκῶς.

ΙΑΝΘΗ

11. — Μεταξὺ μνηστήρων.

«*Αγαπητή μου Μαρίκα,*

Τί γίνεται; Δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ σὰς ἴδω. Σήμερον τὸ πρωτὸ μετέβην ἐπὶ σὰς, ἀλλ' ἐκεῖ μὲ εἶπον, ὅτι εἴχετε ἐξέλθει.

Ἀπὸ τεσσάρων ἡμερῶν, ἀπὸ τῆς ἡμέρας δηλαδὴ ἐκείνης, καθ' ἣν ἤθρατε αὐτὸ τὸ καιηραμένον γάντι, ὑποφέρω. Λοιπὸν μάλιστα, ἐφεύσθη ὅσον ἀφορᾷ τὴν φωτογραφίαν ὑπεχρέωσα τὴν μητέρα μου νὰ σὰς εἰπῇ, ὅτι ἤμην ἐγὼ καὶ ὄχι ὁ Βερτράνδος. Ἀλλ' αὐτὸ, μήπως δὲν ἀποδεικνύει, ὅτι σὰς ἀγαπῶ θερμῶς καὶ ὅτι δὲν ὑποχωρῶ πρὸ οὐδενὸς διὰ τὸ αἰσθημὰ μου τοῦτο;

Ἀγαπούσατε λοιπὸν τὸν ἀδελφόν μου; Σὰς ἀφῆκεν ἀρά γε τόσο ἐξαιρετικὴν ἀνάμνησιν, ἣτις σὰς συγκινεῖ μέχρι τοιούτου βαθμοῦ;

Σὰς ἀγαπῶ, Μαρίκα, σὰς ἀγαπῶ εὐκρινῶς καὶ σὰς καθικετεύω νὰ μὴ εἰσθε δυσηρεστημένη μαζί μου. Δὲν εἶναι σφάλμα μου, ἂν εὐρέθην εἰς τὴν θέσιν ἑνὸς ἄλλου, ἂν οὗτος εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ σὰς ἀγαπᾷ πρὸ ἐμοῦ. Ἀλλὰ σεῖς, εἶναι δυνατὸν νὰ τὸν ἀγαπᾶτε ἀκόμη; Δὲν ξέρετε, ὅτι αὐτὸς ἔχει ἀκόμη δοσοληψίας μὲ τὴν δικαιοσύνην; Δὲν θὰ σὰς τὸ ἐνεθύμιζον αὐτό, ἀλλὰ τὸ κάμνω τὴν στιγμήν, καθ' ἣν βλέπω, ὅτι προτιμᾶτε ἐμοῦ ἐκεῖνον.

Δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐννοήσω πῶς δύο στιγμαί, τὰς ὁποίας ἐπεράσατε μὲ τὸν ἀδελφόν μου, ἐπέδρασαν τόσο ἐφ' ὑμῶν καὶ τόσαι ἡμέραι ἀγάπης, τὰς ὁποίας διήλθομεν μαζί, ἐρρίφθησαν εἰς τὴν λήθην ἐκ μέρους σὰς τόσο σκληρῶς.

Μαρίκα, Μαρίκα, σκεφθῆτε ὀλίγον καὶ θὰ ἴδῃτε, ὅτι μ' ἀδικεῖτε. Ἡ καρδιά σας μοῦ ἀνήκει, δόσατέ μου τὴν. Σὰς ἀναμένω. Τὰ βλέμματά μου δὲν θὰ παύσουν νὰ εἶναι εἰς τὸν δρόμον τῶν πλατάνων, ποῦ φέρει εἰς τὸ σπίτι μας.

Ἡ ζωὴ μου σὰς ἀνήκει, ἀγαπητὴ Μαρίκα.

Κυπριανὸς Μπρουσκάιλ

Ἡ Μαρίκα κρατοῦσα εἰς τὸ ἓν χεῖρ της τὸ ἀρχαῖον γάντι, τὸ φυλαχθὲν μὲ θρησκευτικὴν εὐλάβειαν, ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην τοῦ Κυπριανοῦ.

Ὡ! ἐξάπαντος, ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ἔλεγεν ἀρκετὰ λογικὰ πράγματα, ἀλλὰ καὶ τὸ γάντι ὠμίλει πολὺ πειστικῶς ἐξ ἄλλου μέρους. Ἀναμφιβόλως, δὲν ἦτο λογικὸν νὰ ἐξαρτήσῃ ὀλόκληρον τὸν βίον της ἀπὸ τὸ πρῶτον ἐκεῖνο ἀπόγευμα τοῦ ἔαρος καὶ βεβαίως ἡ φαντασία της ἐξωρᾶζε τὸν ἀδελφόν καὶ τῆς τὸν ἐπεδείκνυε περισσότερον συμπαιθητικόν, τρυφερότερον, περισσότερον ἀξίον αἰωνίου ἔρωτος ἢ ὅσον ἦτο ἐν τῇ πραγματικότητι.

— Καὶ ὅμως, τί ξέρετε; τῇ ἐπιθυροῦσε τὸ γάντι μὲ τὸ ἀρχαῖον του ἄρωμα, ἂν δὲν ἦτο τρυφερόν, ἂν δὲν σὲ ἠγάπα ἐξ ὅλης του τῆς καρδίας θὰ εἶχε φυλάξει ἀρά γε τὸ ἄλλο γάντι; θὰ τὸ ἔθετεν εἰς φάκελλον καὶ ἐπ' αὐτοῦ τὰς ἡμερομηνίας τῆς γνωριμίας καὶ τῆς ἀναχωρήσεώς του; Σὲ ἀγαπᾷ, σὲ ἀγαπᾷ, Μαρίκα, ὁ Βερτράνδος καὶ αὐτὸς εἶναι ἀξίος τοῦ ἔρωτός σου.

Ἡ κόρη ἀπεμάκρυνε τὸ γάντι της ἐκεῖνο, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ἐννοήσῃ καλλίτερον τὸ γράμμα τοῦ Κυπριανοῦ.

Βεβαίως ὁ Βερτράνδος θὰ εἶχε ἐξάπαντος βίαιον χαρακτῆρα, διὰ νὰ θέλῃ νὰ σκοτώσῃ τὸν Κυπριανόν, ἀφοῦ κατεκτύπησε τὸν βαρκάρη καὶ ἐκακομειχειρίσθη τόσο ἀνθρώπου. Ἐξάπαντος θὰ ἐκαλεῖτο πρὸ τοῦ κακούργου, ἂν δὲν ἐλαμβάνετο ἡ πρόνοια νὰ ἐγκλεισθῇ μεταξὺ τῶν τρελλῶν.

— Καὶ ὅμως, ἐπανελάμβανε τὸ γάντι εὐθὺς ὡς ἡ Μαρίκα ἔρριπτεν ἐν βλέμμα ἐπ' αὐτοῦ, μήπως τάχα διὰ τὸν ἔρωτά σου, παρ' ὀλίγον δὲν θὰ ἐγένετο κακοῦργος καὶ τώρα διὰ τὴν ἀγάπην σου δὲν μένει κλεισμένος εἰς τὸ ἄσυλον τῶν τρελλῶν;

Τότε ἡ Μαρίκα ἐπέτα μακρὰν τὴν ἐπιστολὴν διὰ νὰ φιλήσῃ τρυφερῶς τὸ γάντι ἐκεῖνο.

Ὅχι, δὲν εἶχε δίκαιον δίκαιον τὸ γράμμα τοῦ Κυπριανοῦ· τὸ γάντι ὠμίλει τὴν ἀλήθειαν μὲ τὴν μυστικὴν, πλὴν πειστικὴν φωνὴν του καὶ ἡ Μαρίκα ἐπὶ τῇ σκέψει ταύτῃ ἤρριψε νὰ κλαίῃ, ἐνθυμουμένη τὸν φίλον τῆς ἐσρινῆς ἐσπέρας.

Ὡ! — τὸν τώρα ἐπεθύμει νὰ εἶχε τὴν φωτογραφίαν, ποῦ εἶχε ζητήσῃ ἀπὸ τὴν Αἰκατερίνην ὡς γαμήλιον δῶρον! Πόσον ἠθέλε νὰ ἐπανέβλεπεν τὴν εἰκόνα τοῦ Βερτράνδου, τὸν ὁποῖον ψευδῶς τῆς εἶχον παρουσιάσει ὡς Κυπριανόν!

Ἀλλ' ἡ φωτογραφία ἐκείνη εἶχε μείνει εἰς τὸ σπίτι τοῦ Μπρουσκάιλ καὶ τώρα πλέον ἡ Μαρίκα δὲν ἐτόλμα νὰ τὴν ζητήσῃ.

Πῶς νὰ ἦτο τώρα τὸ πρόσωπον τοῦ δευτεροτόκου; Εἶχε πάντοτε τὴν φαβερὰν ἐκείνην πληγὴν; Πῶς εἶχε γίνεαι τοῦτο; . . . Ἡ κόρη δὲν εἴξευρε καλῶς. Εἶχε λάβει πολὺ ὀλίγας πληροφορίας δι' ὅλα τὰ σχετικὰ. Ὁ Βερτράνδος, ἄλλως τε, τῆς προῦκάλει ἄλλοτε τόσο ὀλίγον τὸ ἐνδιαφέρον, διότι πολὺ ἀπείχε τοῦ νὰ φαντασθῇ, ὅτι οὗτος καὶ ὄχι ὁ Κυπριανὸς ἦτο δι' αὐτὴν ἡ ἀνάμνησις.

Ὅχι ἦτο, ἡ πληγὴ ἐκείνη εἶχε κάμει αὐτὴν τὴν παραγνώρισιν, ἡ πληγὴ ἐκείνη τὴν ἠμπόδιζε νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ, αὐτὴ τὸν ἔκομνε τόσο ἀντιπαθητικόν! Πόσον, ἀρά γε, ὁ νέος θὰ ὑπέφερεν, ὅταν τὴν συνήνευσε διὰ δευτέραν φοράν εἰς τὸ λιβάδι! Πόσον θὰ τὴν εὐρεν ἀσταθῆ! Ὡ! ἂν ἡ κόρη τὸν ἀνεγνώριζε θὰ τὸν περιεπτύσσετο καὶ θὰ τὸν ἐφίλει παρὰ τὴν πληγὴν του, ἡ ὁποία ἔχαινεν ἀκόμη εἰς τὸ πρόσωπον . . .

— Εἶμαι ἐγὼ, θὰ τοῦ ἔλεγεν, ἐγὼ, ἡ ὁποία σὲ ἐσκαπτόμην καθ' ἐκάστην, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀπεχωρίσθημεν . . . Ἀρά γε σὺ μ' ἐσκέπτεσο δίκαιον;

Τί νὰ ἔκαμνε ὅμως τώρα μέσα εἰς τὸ ἄσυλον τῶν τρελλῶν; Ἐπανήροχετο, ἀρά γε, τὸ λογικόν του ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν; Τὴν ἐνεθυμνεῖτο; Ἐμαθεν, ἀρά γε, ὅτι θὰ ἐγένετο σύζυγος τοῦ Κυπριανοῦ;

Σύζυγος τοῦ Κυπριανοῦ! . . . Ἡ Μαρίκα ἐφοικία ἀναλογιζομένη τοῦτο· ἡ νεᾶνις οὐδέποτε εἶχε πραγματικῶς ἀγαπήσει τὸν μνηστήρά της. Ἡ ἀνταύγεια τοῦ ἄλλου τὴν ἔκαμνε νὰ δεχθῇ τὸν Κυπριανόν ὡς σύζυγον, ἡ καρδία της εἶχε δίδει καλλίτερον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της.

Ὅχι, καὶ ὅταν ἀκόμη εἶχε τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὁ Κυπριανὸς ἦτο ὁ χοροκόπος τῆς ἄλλοτε καὶ τότε πάλιν ἡ νεᾶνις δὲν ἔβλεπε τὴν πρώτην αὐτοῦ τρυφερότητα. Τώρα δέ, ὅτε πλέον εἴξευρεν . . .

Ἀλλὰ τί ἔπαρε νὰ κάμῃ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ; Νὰ εἰπῇ ὄχι εἰς τὸν κύριον Μπρουσκάιλ καὶ τὴν οἰκογένειάν του; νὰ διαλύσῃ τὸν γάμον αὐτόν, ὅστις εἶχε ἐξαγγελθῆ πανταχοῦ; ἢ πάλιν νὰ νυμφευθῇ ἓνα τρελλόν;

Ἀλλὰ δὲν ἦτο ποτὲ λογικὸν τὸ δεύτερον. Δὲν νυμφεύονται ποτὲ τοὺς τρελλούς· ἡ κόρη δέ, ποῦ θὰ ἔκαμνε αὐτό, θὰ ἦτο ἐξάπαντος περισσότερον ἐκείνου τρελλῆ.

Ἡ Μαρίκα ἔκυπτε τὸ μέτωπον μεταξὺ τοῦ γαντιοῦ καὶ τῆς ἐπιστολῆς.

Ἡ γραῖα κυρία Καλουμένη τὴν εὐρε μετ' ὀλίγον πολὺ σκεπτικὴν. Τὴν ἠρώτησε:

— Τί ἔχεις λοιπόν, ἀγάπη μου;

— Τίποτε, γιαγιά.

— Πῶς; μήπως σκέψεις σκυθρωπάς;

— Πολὺ πιθανόν.

— Ἄ! ὅταν ἔρχονται αὐταὶ αἱ σκέψεις, ἴδου τί κάμνουν· καὶ ἠνοιξεν εὐθὺς τὴν ταμβακοθήκην της διὰ νὰ πάρῃ μιὰ πρέζα.

Ἐπηκολούθησε μικρὰ σιγῇ, ἔπειτα ἡ μάμμη ἐπανέλαβε:

— Τί, μήπως ἐξ αἰτίας τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ σου; ἀλήθεια δὲν τὸν βλέπω πλέον ἐδῶ.

(ἀκολουθεῖ)

Ἐφθασαν:

ΠΡΟΣΩΠΙΑΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ,

Montonnières, Πεταλοῦδες, Ταινίαι μετώπου, Ταινίαι πρὸς διαμόρφωσιν τῆς ρινός, Loups, Ζῶναι κλπ.

Ἐπίσης εὐρίσκονται Κρέμαι Ἀφροδίτης ἀριθμ. 35 κατὰ τῶν κηλίδων καὶ πρὸς λεύκανσιν τοῦ προσώπου, Suc de Laitue ἀριθμ. 8 (λευκαίνει τὸ δέσμα καὶ κρατεῖ τὴν ποῦδραν), Lotion de Beauté ἀριθμ. 12 (διατηρεῖ τὴν δροσερότητα τοῦ δέρματος), Fleurs de Neige ἀριθμ. 88 (ρευστὴ ποῦδρα, ἣτις λευκαίνει τὸ πρόσωπον καὶ τὰ ντεκολτέ), καθὼς καὶ Κρέμαι ἀντιρρυτιδικαί, Lotions ἐρυθρᾶ, Ποῦδραι, Κραγιόν, Κρέμαι διὰ τὴν συγκράτησιν τῆς ποῦδρας, Κοσμητικὸν τῶν ὀφθαλμῶν ἀρ. 55, εἰς μικρὰς ράβδους τριῶν ἀποχωρήσεων, Camomille Allemande

εἰς τὸ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΠΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μαγὰλη ἐδῆς, ἀρ. 77. — Τηλέφωνον 1143.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΘΕΟΣΗΜΕΙΑΙ

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΩΝ

(συνέχεια από σελ. 319)

Η γυναικεία καλλονή.

Η γυναικεία καλλονή, γράφει ειδικόν ευρωπαϊκόν περιοδικόν, διέρχεται μεταβατικήν περίοδον προς την... άσχημίαν.

Ο κλασικός και τόσον εξυμνηθείς γυναικείος πους καθίσταται όσημέραι όνειρον των ρομαντικών ποιητών.

Μέγας υποδηματοποιός έκήρυξεν, ότι άφ' ης εποχής αι κυρίες έπεδόθησαν εις την δρασιν των έκδρομών και άγώνων, ει πόδες των άμεγάλωσαν.

Η γνώμη των υποδηματοποιών ενισχύεται και υπό της γνώμης των ποιητών χειροκτίων. Σπάνια είναι σήμερα αι μικροκακομάναι χείρες.

Αι πλούσιαι και μικραί κόραι, αι μελαναί ή υπόξανθαι είναι πράγμα σπάνιον. Η σημερινή γυνή έχει τά μαλλιά κοντά και άραιά, ή δέ χρήσις των ψεύτικων είναι καταπληκτική.

Αντίθεσιν προς την διανοητικήν ανάπτυξιν, δεδομένου, ότι μεταξύ του μήρους των μαλλιών και του πνεύματος των γυναικών υπάρχει ή σχέση, ήν έκφράζει τό ρητόν «μακρὰ μαλλιά και λίγη γνώσι».

H ANEMΩNH

Σάν λούλουδο όλόδροσο, σάν θάφνη στολισμένη παρθένα ζηλιμμένη στα πλάγι του βοσνού, τ' άσπρόμαλλα τ' άρνάκια της βοσκοῦσε ξαπλωμένη, μα ήταν βυθισμένη στα βάθη τούρανού.

Κι' ανάμεσα στ' άστέρια του τ' άστέρι της ζητούσε, έκείνον που άγαπούσε ή μαύρη της καρδιά. Στα στήθη της κατάβαθη είχε πληγή, μα ζούσε, κ' έκείνον καρτερούσε και πάλι τά φίλιά.

Άλοίμονο! άνέφελα τον πόσοιμνε δυο χρόνια' επέταξεν αιώνα έκείνον ή ψυχή ή δύστυχη σάν τό 'μαθε τά κόκκινά της βάνσι, τρελλή! τά όρη πιάνσι έκείνον να ζητη.

Άποσταμένη έκάθισε σε ρεμματιά, κ' εύχθήη κατάβαθα άπ' τά στήθη όλόθερμη εύχη. Κ' ένφ πατῆ ή ψυχοῦλά της, εθδύς έκεί φυτρώνσι πανώρη άνεμώνη με την καρδιά άραχνή.

P. A.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ο ειδικός προι την χειρομαντιαν κ. Jean Paul δέχεται καθ' έκάστην εις την κατοικίαν του: Μπέγιογλου, Χαμάλ-μπασι, όδός Δάλια, Χαϊρελή χάν, άριθμ. 11.

Τά καλλίτερα κρασιά, τά εύγευστότερα ρακιά εις τας άποθήκας

Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ εν Γαλατῆ, Φερμεντζιλέρ, 86-90. Τηλέφ 1105.

ΛΟΓΙΣΤΗΣ πεπειραμένος και ήδη έν διαθεσιμότητι, αναλαμβάνει την εξέλεγγξιν, τακτοποίησιν και τήρησιν καταστάσεων. Όμοίως αναλαμβάνει την διδασκαλίαν των Έμπορικων. Άμοιβή μετρία. Πληροφoρία παρ' ήμιν.

ΚΑΛΑΙΣΘΗΣΙΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΠΕΛΛΑ του νεωτέρου στυμού εις τό κατάστημα της δεσποινίδος ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ Δίοδος Τούνηλ, άρ. 5. Έν αυτῷ θά εύρεσι προθυμίαν, ταχύτητα, άφθονίαν υλικών και τιμάς εύθηγοτάτας. ΚΟΜΨΟΤΗΣ

ΝΑΪΛΗ-ΒΕΗΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ εν Γαλατῆ, Σαρδύλου χάν, άριθμ. 6, όπισθεν της Κρεδι Λυωναί. ΔΕΘΝΙΔΑΣ ΚΑΛΑΜΙΔΑΣ

Μετά τινι καιρόν συνέβη έν Γρενόβλη μεγάλη κλοπή ένδυμάτων ή άστυνομία, μη κατορθώσασα να ανακαλύψη τίποτε, προσέτερεξεν εις τον Άυμάρ, όστις κατ' άρχάς μεν έφέρθη εις την οικίαν, όθεν τά ένδύματα έκλάπησαν ή ράβδος έκινετο έλαφρώς, δεικνύουσα διεσθύνειν έκτός της οικίας και κατ' άκολουθίαν από όδοῦ εις όδόν ώδήγησε τους έρευνητάς έντός φύλακής και εμπροσθεν θύρας, την όποιαν δέν έπετρέπετο ν' άνοιξουν άνευ ειδικής δικαστικής άδείας.

Διάλεξις. — Την Κυριακήν έν μέσω έκλεκτου κόσμου έγένετο ή προαγγελθείσα διάλεξις του κ. Σοφ. Α. Χουδαβερδόγλου, υπό τον τίτλον: «Γλώσσαι και άλφάβητα».

Άρραβῶνες. — Την Κυριακήν έν σιεντοτάτω οικογενειακῷ κύκλῳ άπελευθέρωσαν έν Μακρυάσι οι άρραβῶνες του λίαν εύφημου γνωστου και καλου νέου κ. Άναστασιου Α. Αποστολίδου μετά της δεσποινίδος Γεωργίας, θυγατρὸς του φίλου συναδέλφου κ. Χ. Βάλη. Τούτς μνηστευθείσιν εύχόμεθα ταχέαν την σιων και πᾶν αγαθόν.

Θάνατος. — Με τον κόνον εις την ψυχήν, με άπροσποίητον θλίψιν και με ειλικρινή συμπάθειαν εις τό πένθος, οι συνάδελφοί του, οι φίλοι του, οι εύεργετηθέντες υπ' αυτου, εκήδευσαν την Κυριακήν τον Ιωάννην Τσατάλαν. Ο μεταστῆς επιστήμων καλός, γλυκεῖα φυσιογνωμία, διεκρίετο πάντοτε διά την αυταπαρήσιν, μεθ' ης άφωσιούτο εις τά επιστημονικά του καθήκοντα και διά την φιλόανθρωπον ενάσκησιν αυτών εις όλους τους κύκλους, ένθα ειργάσθη. Οι μνήμονες των άρετών του άνδρός σπενδουσι δάκρυ επί του ιεροκαφους τάφου του και συλλυποῦνται την άπορφανισθείσαν οικογένειάν του.

Μνημόσυνα. — Την Κυριακήν τελείται έν τῷ Ιερῷ ναῷ του άγίου Παντελεήμονος έν Κουσουντσουκίφ τσσαρακονθημερον άρχιερατικόν μνημόσυνον υπέρ αναπαύσεως της ψυχῆς του προσφιλεστάτου μοι Γεωργίου Β. Ίατροπούλου, μαθητου του Ζυγραφίου. Παρακαλώ όθεν τους συγγενείς και φίλους συμμαθητάς του, ίνα προσερχόμενοι εις την άμνημόσυνον τελετήν, εύχηθῶσιν υπέρ αυτου. — Η βαρβαρινοῦσα μήτηρ.

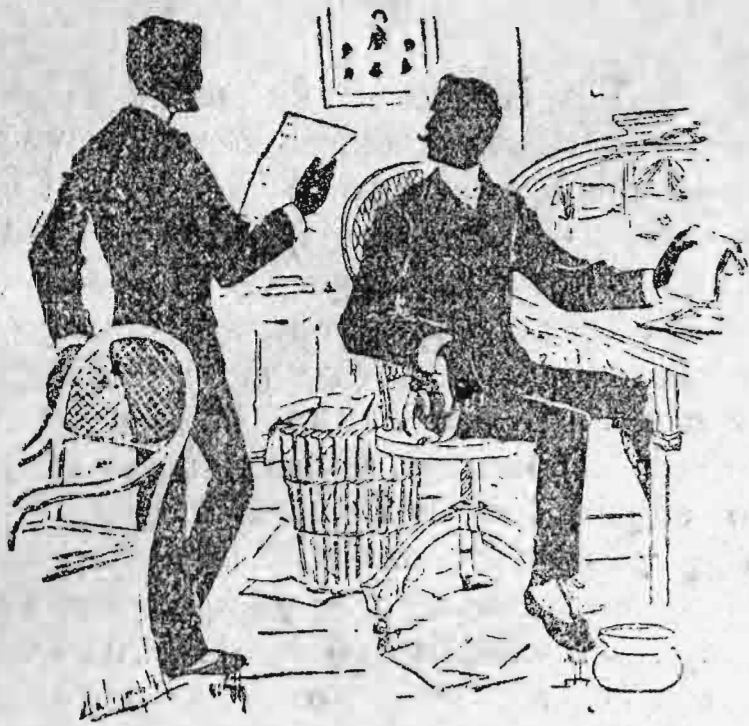
— Σήμερα, Σάββατον, τελείται έν τῷ έν Σιαλή Ιερῷ ναῷ της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος μνημόσυνον υπέρ αναπαύσεως της ψυχῆς του προσφιλεστάτου μοι Γεωργίου Β. Ίατροπούλου, μαθητου του Ζυγραφίου. Παρακαλώ όθεν τους συγγενείς και φίλους συμμαθητάς του, ίνα προσερχόμενοι εις την άμνημόσυνον τελετήν, εύχηθῶσιν υπέρ αυτου. — Η βαρβαρινοῦσα μήτηρ.

Τας άγοράς σας εις του Γ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ Μεγάλη όδός Μπέγιογλου, 188, παραπλεύρωσ του Τοκατλιάν.

Όλα τά άνδρικά, γυναικεία και παιδικά είδη εις τιμάς άπιστεῦτως εύθηγοτάς.

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΚΕΡΔΟΣ Κατάστημα μανιφατούρας ΔΗΜΟΣΘ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ ΓΑΛΑΤΑ, έναντι του Τούνηλ, 29. Εις αυτό εύρίσκετε: Πανιά διαφόρων ειδῶν και ποιότητων. Υφάσματα μάλλινα και βαμβακερά διά κυρίας. Φανέλλες, προσόψια, κουβέτες, στόρια, τραπεζομάνδυλα, πετσέτες κτλ. Όλα έκλεκτά και εις τιμάς εύθηγοτάτας.

Εύτυχία.

— Τί σοῦ γράφει ὁ φίλος σου;
— Ὅτι ἐφέτος τοῦ συνέβησαν πολὰ καλά. Ἐκέρδισε τὸν πρῶτον λαχνόν, ἐπέτυχεν εἰς μίαν μεγάλην ἐπιχείρησιν, τοῦ ἀπέθανεν ἡ πενθερά...

Οὐδέποτε.

— Καὶ ποῖον παίρνει ἡ Κική;
— Ἐνα πλούσιον ἡλίθιον.
— Φίλε μου, εἶσαι ἀνόητος, οὐδέποτε εἰς πλούσιος εἶναι ἡλίθιος.

Σύγχυσις.

— Ἀγαπητέ, ἔρχομαι νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ γίνῃς μάρτυς μου.
— Τί; θέλεις νὰ ὑπανδρευθῆς;
— Ὅχι, ὄχι, οὔτε σκέψις· θέλω νὰ μονομαχήσω.
— Αὐτὸ μποροῦσες νὰ μοῦ τὸ ἔλεγες ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, ἀντὶ νὰ μὲ ἔκαμνες νὰ τρομάξω τόσο.

ΕΥΘΥΜΑ

Πόθος δεσποινίδος.

— Εἶθε μεταξὺ τῶν λατρευτῶν μου νὰ εὔρεθῆ κάποιος ἄνδρας πλούσιος, τοῦ ὁποίου τὰ πλούτη καὶ ἡ κουταμάρα νὰ εἶναι ἀνάλογα.

Μεταξὺ γυναικῶν.

— Τώρα, ποῦ οἱ γιατροὶ ἐμπόδισαν τὸν ἄνδρα σου νὰ πίνῃ, θὰ ἡσύχασες.
— Ἰαία - ἰαία, τὸ ἐναντίον· τώρα μεθ' ἀπὸ τὸν θυμὸν του.

Εἰς τὸ σχολεῖον.

Ἡ διδασκάλισσα ἐξετάζει μικρὰν μαθήτριαν εἰς τὴν φυσικὴν.
— Λέγε, μικρά μου, εἰς τί μᾶς χρησιμεύει τὸ ἦπαρ;
Ἡ μικρὰ σιωπᾷ.
— Τὸ ἦπαρ, δηλαδὴ τὸ σκότι, ἐπαναλαμβάνει ἡ διδασκάλισσα.
Καὶ ἡ μικρὰ θριαμβευτικῶς:
— Διὰ νὰ μᾶς τὸ τηγανίτζη ἡ μαμά.

Διατίμησις.

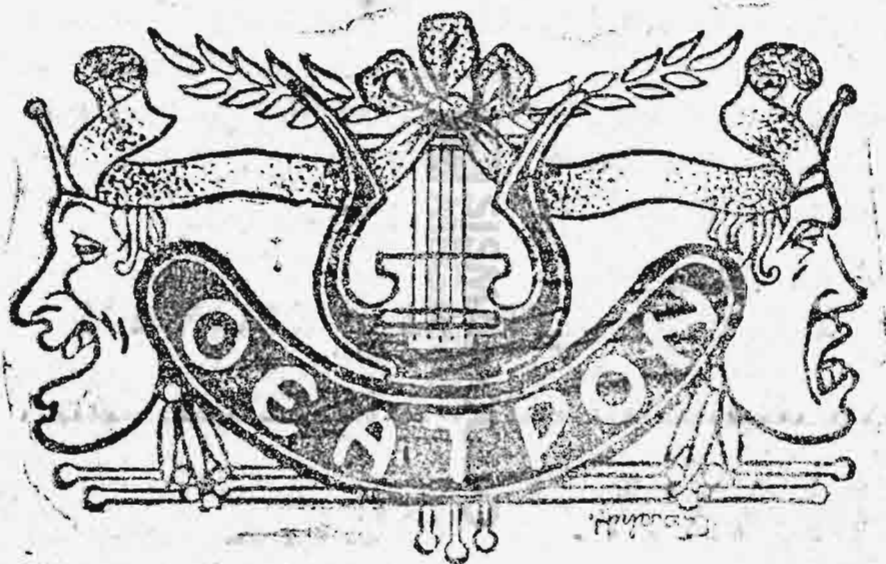
— Τὸ δωμάτιον κοστίζει μία λίρα, δεσποινίς, μὰ ἂν ἔχετε περισσοτέρους ἐξαδέλφους ἀπὸ δύο, ποῦ θὰ εἶς ἐπισηκίτονται, τότε κοστίζει δύο.

Μεγαθυμία.

Ὁ πατὴρ τῆς κόρης. — Κάτι, ἀκόμη, κύριε· λένε πῶς ἔχετε χρέη.
Ὁ ὑποψήφιος. — Δὲν πειράζει· καὶ μ' ὅλα αὐτὰ θέλω νὰ γίνω γαμβρός σας.

Ἐξοικονόμησις.

— Τί; μὰ ἑβδομάδα μέναιτε στὴ Νέα Ὑόρκη; Τόσο λίγο καιρὸ δὲν μπορεῖ νὰ ἰδῆ κανεὶς μὴ τόσο μεγάλην πόλιν.
— Ἄ! τὰ καταφέρουμε. Ἐμοιράσαμε τὴ δουλειά. Ἡ κόρη μου ἐπεσκέφθη τὰ μουσεῖα, ἡ γυναϊκά μου τὰ μαγαζιά τῆς μόδας κ' ἐγὼ τὰ Βαριετέ καὶ τοὺς χοροὺς.

Πλουσιώτατον καὶ τὸ πρόγραμμα τῆς ἑβδομάδος ταύτης ἐν τῷ Κινηματογράφῳ τοῦ Ἀμφιθεάτρου. Διακρίνεται ἐν αὐτῷ:

Ἡ ΑΠΑΙΣΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

δρᾶμα μεγάλης πλοκῆς, μεστὸν ἀπὸ σκηνὰς ὑπερόχου γοητείας, καθ' ὅς πρωταγωνιστεῖ ἡ ὡραιότερα καὶ ἡ μᾶλλον διαπρεπῆς ἠθοποιὸς τῆς Ὀλλανδίας. Τὰ τρομερὰ κατορθώματα τῆς ἀπαισίας αὐτῆς γυναίκος, ἧς ἐκλείπει μεγάλην κληρονομίαν, αἱ δολοπλοκίαι τῆς καὶ τὸ τέλος αὐτῆς κρατοῦσι τὸ ἐνδιαφέρον τῶν θεατῶν ἀδιάπτωτον. Τὸ δρᾶμα ἀποτελεῖται ἀπὸ 6 μέρη καὶ εἶναι μήκους 2500 μέτρων.

Μετ' αὐτοῦ προβάλλεται καὶ

ΤΟ ΒΑΣ ΤΩΝ ΑΝΑΜΝΗΣΕΩΝ

μονόπρακτος κωμωδία διακρινομένη διὰ τὴν ὡραίαν ὑπόθεσίν της.

Τὴν προσεχῆ Δευτέραν:

ΣΕ ΑΓΑΠΩ

ἐκ τοῦ ὁμωνύμου ἔργου τοῦ Δεννερού.

Ἡ πραγματικότητα.

— Μὰ εἶναι θαυμάσιο τὸ δωμάτιόν σου! Τί πληρώνεις γι' αὐτό;
— Πληρώνω!;...
— Ἄ! παρτιόν! Τί σοῦ ζητεῖ γι' αὐτὸ ἡ σπιτονοικοκυρά σου;

Σύμπτωμα ἀσφαλές.

Ἰατρός (εἰς συμβούλιον πρὸς τὸν ἱατρὸν τοῦ σπιτιοῦ):
— Πρὶν ἢ τὸν ἐξετάσω, κύριε συνάδελφε, νομίζετε, ὅτι ὁ ἀσθενὴς θ' ἀνθέξῃ εἰς ἐγχείρησιν;
— Βεβαίωτατα· ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἑκατομμυριοῦχος.

Μάταιος κόπος.

Ἡ ὑπηρετρία (ἡ ὁποία τὴν νύκτα ἤκουσε τὴν κυρίαν νὰ δέρῃ τὸν κύριον, ἐπιστρέψαντα πάλιν ἀργά). — Κύριε Πέτρο, βέβαια δὲν χρειάζεσθε νὰ σᾶς ξεσκονίσω σήμερα τὰ ρουχά σας...

Τὸ τελευταῖον μέσον.

Μία ἀγγαλία εἰς τὸς ἐφημερίδας:
— Ὁραῖος νέος κύριος, ἕνεκα προσεχοῦς διαζυγίου, ἐπιθυμεῖ νὰ γνωρίσῃ πολύφερρον δεσποινίδα.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

Α. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ

ΤΩΝ ΕΘΝ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ

Δευτέρα, Τετάρτη καὶ Παρασκευή, 8-5 μ.μ.,
Γαλατᾶ, ὁδὸς Γιοργαντζιλάρ, ἀριθμ. 85,
Φαρμακείον Μιχαὴλ Σωφρονιάδου.

Ἄσ' Ὅλα

ΔΕΛΤΙΟΝ

παρέχον ἔκπτωσην 50 0/0

εἰς ὅλας τὰς παραστάσεις καὶ τὰς θέσεις τοῦ

ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟΥ

Ἄσ' Ὅλα

ΔΕΛΤΙΟΝ

παρέχον ἔκπτωσην 50 0/0

εἰς ὅλας τὰς παραστάσεις καὶ τὰς θέσεις τοῦ

ΣΙΝΕΜΑ 'ΡΟΑΓΙΑΔ'

(Θέατρον Βαριετέ).

Τὰ παλαιὰ Κρασιά ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

συνιστῶνται ὑπὸ τῶν καλλιτέρων ἱατρῶν ὡς τὰ μόνα κατάλληλα δι' ἀναρρωθόντας, ἀδυνατούς καὶ ἀνααιμικούς.

Μπέγιογλου, Χαμάλ-μπασῆ, ἀριθμ. 52